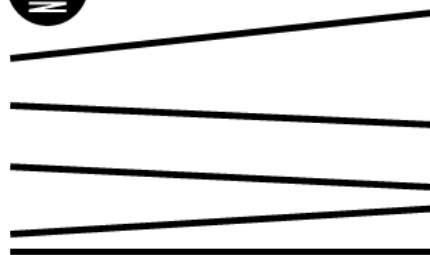

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Etienne, Charles Guillaume.; oversat efter
Cendrillon opera féerie af Etienne ; til Musik af
Nicolo Isoard Di Malta ved N.T. Bruun.

Titel | Title:

Cendrillon eller Den lille grønne Sko : lyrisk
Tryllespil i 3 Acter med tilhørende Dands

Alternativ titel | Alternative title:

Faur.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schuboths Forlag, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

134 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Cendrillon

eller

Den lille grønne Sko.

Lyrisk Tryllespil i 3 Acter

med tilhørende Dands;

oversat efter

Cendrillon

Opera Féerie af Etienne

og til Musik af

Nicolo Iscariot di Malta

ved

M. L. Bruun.

ET

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Høfbooghandler Schuboths Forlag,
høi B. Breum.

Personerne:

Ramire, Konge i Salerno.

Alidor, hans Lærer, stor Astrolog.

Dandini, Ramires Vaabendrager.

Baronen af Montefiascone.

Glorinde,)
Rosalia,) hans Døttre.

Anine eller Cendrillon, hans Steddatter.

Damer.

Riddere.

Vaabendragere.

Pager.

Første Act foregaaer paa Baronen af Montefiascones gamle Ridderborg, og de to følgende paa Slottet i Salerno.

Ved hver Scenes Begyndelse ere Personerne nævnte i den Orden de skulle staae paa Skuepladsen.

Første Act.

En gammelbøgs Sal.

Naar Dækket gaaer op sidde Glorinde og Rosalia paa venstre Side af Skuepladsen; den første spær Kniplinger paa en rød Fløiels Kiøle, og den anden sætter en Garnering af Blomster paa en lyseblaa Fløiels Kunic. I Krogen paa høire Side af Theatret er en Kamin, foran hvilken Anine sidder paa en Skammel og blæser til Jlden, hvorpaa der staaer en Caffeekande. Paa venstre Side af Skuepladsen staaer et zierligt Natbord, og midt for Kaminen hænger et stort Speil.

Første Scene.

Glorinde; Rosalia; Anine.

Derzet

Glorinde og Rosalia.

Hvor vi skal til Festen os smykke!
D, vor Skønhed Alt skal henrykke!
os Ingen ligne skal i Glande!
og vi skal vinde Seirens Krands!

Rosalia.

Til min Pynt skal ei findes Mage!

Glörinde.

Alles Hyldest jeg skal modtage!

Vi skal vinde Seierens Krands!

Anne (spilende ved Ilden):

Der var engang en Pusling;

hans Navn var Tømmeltot,

Åfkepot;

han fik det Wildt i Buske

alt som han fandt for godt.

Fangensof,

vof, vof!

Tummelum,

deidum,

bi, ba, bof!

Du lille bitte Dværg!

tag Dig i Agt!

gaae ikke paa den Jagt!

Glörinde og Rosalia.

Stille! tie dog engang!

Den dumme Døs mig plager!

Hun Livet af os tager

med hendes gamle Sang!

Anine (som før):

Vof, Vof,

Fangenfos!

Vof, Vof,

Eh, bi, ba, vof!

Clorinde og Rosalia.

Hold op engang

med denne Sang!

Anine (som før):

Vof, Vof,

Fangenfos! o. s. v.

Clorinde og Rosalia.

Hvor vi skal til Festen os smykke!

O! vor Skønhed Alt skal henrykke!

Og Ingen ligne skal i Glands!

og vi skal vinde Seirens Krands!

Anine (paa samme Tid):

Den Pusling var kun lille;

derfor han kravled op

i Bøgetop;

Men Grenen knak i Stykker,

Skøndt Dværgeren raabde: „Stop!”

Fangenfos,

vof, vof!

Tummelum,
 deibum,
 hi, ha, hof!
 Du lille bitte Dværg!!
 tag Dig i Agt!
 gaae aldrig meer paa Jagt!

Clorinde og Rosalia.

Endnu engang:
 tie med den Sang!
 Gud! hvor den Løs os plager!

Anine.

Hvor jeg mig mangengang
 har frydet ved den Sang!
 D! hvor den mig behager!

Clorinde (talende):

Men vil Du da ikke holde op engang?

Rosalia. Gaaer det aldrig Ende med Hendes dumme Vise?

Anine. Naar godt Død igien! jeg synger jo ikke et Bogstav mere!

Anine (begynder igjen):

Pusling! tag Du Dig i Agt!
 gaae aldrig meer paa Jagt!

Clorinde og Rosalia.

(utaalmodige):

Hold dog op engang
med sin hæslige Sang!

A n d e n S c e n e.

De Forrige. Alidor (forklædt som en gammel Bettler; han bliver staaende i Døren.)

A v a r t e t.

Alidor (med bævende Stemme):

Ak! ræk mig Haanden i min Nød!
En lille Gave til den Arme!
Jeg beder om et Stykke Brød!
I Eder over mig forbarme!

Anine (affides og rørt):

Ak! hvor jeg røres ved hans Nød!
Gud give, jeg ham hielp kunde!
(høit):

Hør, Søstre! —

Clorinde og Rosalia

(afbryde hende, meget fornærmede):

Dine Søstre vi!?

Anine (bønlig):

En lille Gave I ham unde!

Clorinde og Rosalia (ærgertlige):

Saa snart en Staadder gaar forbi,
af Tiggerbønner plages vi!

Alidor (til de to Søstre):

En lille Gave ræk den Arme,
som fast af Frost og Kuld er død!
Jeg beer kun om et Stykke Brød;
I Eder over mig forbarme!

Anine (affides):

O! hvor jeg røres ved hans Nød!

Clorinde (uden at høre paa Alidor):

O! hvor den Fest vil blive sød!
Kongen der selv jo er tilstæde.

Rosalia (ligeledes):

Vi skal ham tække, hvilken Glæde!

Anine (verelsviis til sine Søstre):

Min Søster, hielp ham i hans Nød!

Clorinde og Rosalia.

Hværlænge skal den Tryglen vare?

Anine.

Hvad skal jeg svare?

Clorinde og Rosalia
(spodst og mere talt end sunget):

Gud ham bevare!

Rosalia.

Hvor jeg mig glæder til det Bal!

Clorinde.

O! jeg skal straalet af Juveler!

Rosalia og Clorinde.

Os alle Folk beundre skal!

Anine

(er gaaet ganske mismodig hen til Døren).

Alidor.

Du, stakkels Barn! min Tammer deler.

Anine

(i det hun ængstelig leder Alidor fra Døren hen til
Kaminen):

(Lift sig kun ind, men sagtelig!

{ Alidor (med dæmpet Røst):

(Mit smukke Barn! Gud signe Dig!

(Fra det Dieblig Alldor er traadt ind, stiller Anine sig altid saaledes, at han ikke sees af hendes Søstre).

Anine (sagte):!

Dys stille! varm sig her!

Kom, kom! og sæt sig der!

(Hun lader ham sætte sig paa Skammelen foran Kaminen).

Alldor.

Guds Løn derfor! — Hvor hun er huld!

Anine.

Dys! — Han er ganske stiv af Kulde!

(Hun sysler om ham, puster paa hans Fingre, varmer et Tørklæde, som hun binder om hans Hals, kienker Caffe, sticer Brød, og giver ham det).

Clorinde.

Hvor jeg mig glæder til det Bal!

Rosalia.

Det en Triumph os vorde skal!

Clorinde og Rosalia.

Den unge Konge er tilstæde;

vi skal ham tælle: hvilken Glæde!

A n i n e

(nynnende, medens hun syssler om Alsibor, snart høit og snart med dæmpet Røst, eftersom Ordene fræve):

Der var engang en Pusling;
 hans Navn var Tømmeltot,
 Afkepot,
 han skød det Wildt i Buske
 alt som han fandt for godt.

Fangenfof!

(sagte):

O! hvilken Hjertensglæde!

(høit):

Bof, Bof!

fangenfof!

(sagte til Alsibor):

Tag denne Kop!

(høit):

Deidum,

tummelum!

(sagte):

Epiis alting op!

(høit):

Der var engang en Pusling, o. s. v.

(sagte):

Kom, varm sig her!

ham ingen seer!

o, hvilken Hjertensglæde! (hun danser omkring).

Den stakkels Mand!

hvor fryser han!

Alid or

(paa samme Tid, sagte):

Hvor hun er huld

og yndesuld!

O, rene Glæde!

Gud, fiere Barn, vil lønne Dig

for alt hvad Du har giørt mod mig!

Clorinde og Rosalia

(paa samme Tid):

Hvor vi skal til Festen os smykke!

ja, vor Ælshed Alt skal henrykke!

Vi vinde sikkert Seirens Krands!

(De reise sig, og betragte hinandens Pynt).

See her engang! — o, hvilken Glæde!

Ei til min Kiøle findes Mage;

jeg Alles Hyldest skal modtage!

Vi skal vinde Seierens Krands!

U n i n e (som før):

Der var engang en Pusling o. s. v.

(sagte til Alidor):

Rom, varm sig her engang,

imens jeg nyner paa min Sang.

Clorinde og Rosalia (til Unine):

Stille! tie dog engang

med sin hæslige Sang!

(de blive Alidor vaer):

Hvad! den Digger, han er endnu her!?

U n i n e (bønlig):

Uf Kuld han fast forkommen er.

Clorinde.

Det Hendes gamle Bane er!

Rosalia.

Vi taale ei en Staadder her!

Begge (til Alidor):

Gaae bort! gaae bort!

(til Unine):

Hun saadan Frihed tør sig tage?

har nogensinde man seet Mage!

(til Alidor):

Wil Han sig ikke pakke fort?

Anine (til sine Søstre):

Stænd ei; han var her jo kun kort.

(Med Godhed til Alidor):

Gaae, stakkels gamle Mand! gaae bort.

Alidor.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Farvel!

Med alle Gode Fred og Held!

Anine.

Lev vel! lev vel! lev vel!

Alidor

(til Anine, i en noget heitideligere Tone):

Du, fiere Barn, tilfreds Dig give!

lad Dydens Fred Dit Mod optive!

Du er from, Du er god; snart blier Du lykkelig;

Alfader vil belønne Dig!

Clorinde og Rosalia.

Gaaer det da aldrig Ende?

Wil Han sig ikke pakke fort?

Anine (til sine Søstre):

O, stænd ei meer! han gaaer; (til Alidor): gaae bort!

Clorinde og Rosalia.

O, hvor jeg hader hende!

(til Alidor):

Hvad? her endnu? — Gaae bort! gaae bort!

Anine.

Raab ikke saa:

Han bort skal gaae.

(Hun følger Alidor til Døren).

Alidor (til Anine):

Alfader vil belønne Dig

for Alt, hvad Du har gjort mod mig!

(Han gaaer).

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. Baronen af Montefiascone.

Baronen (i Sloprok og Floiels Kalot; stedsse med et dumt opblæst Bæsen): Hvad er paa Færde? hvad er alt det for Stoi I har gjort her i en stiv Klokke-time? I vækkede mig, just da jeg laae og havde den allerdeiligste Drøm af Verden! — Jeg tør

væbde paa, at det har atter været Anine, som var paa Epil.

Clorinde. Ja, min Fader, hvem anden? det var hende.

Baronen. Tænkde jeg det ikke nok!

Anine. Jeg forsikker Dem —

Baronen. Tie stille! Du har Uret.

Anine. Men, min Fader —

Baronen. Fader? Jeg er ikke Din Fader: jeg er Hr. Baronen af Montefiascone. — God Morgen, Clorinde. (Han kysser Clorinde paa Panden).

Anine. Men, De veed ikke —

Baronen. Du har Uret siger jeg! (Han kysser ligeledes Rosalia). God Morgen, Rosalia. I ere staaet tidligt op i Dag, mine Børn; ah, men det undrer mig ikke: Natten før et Bal, saa kan Pigerne aldrig sove; Menuetterne, Cotillonerne, Sarabanderne, de snurrer dem om i Hovedet. — Naar, Anine! hvor bliver Caffeen af? Caffeen!

Anine. Estray, Hr. Baron. (Hun flytter et lille rundt Bord frem, dækker det og saa videre).

Clorinde. Se, min Fader! er min Kiole ikke allerkiereſte?

Rosalia. Og min — betragt engang, hvilken Smag!

Elorinde. Og naar jeg nu faaer mine Anpinger, mine Diamanter paa! —

Rosalia. Og jeg mine ægte Perler!

Baronen. Al denne Herlighed svider til minomme; men det er det samme, Børn, det er det samme! jeg bryder mig ikke om Penge, naar det gielder mit Huses Glæde, og jeg kun kan vise mine Frøkener Døttre, de unge Baronesser, deres høifalige Ahner værdige. Jeg har givet Jer en glimrende Optugtelse — jeg har sørget for at skaffe Jer Talenter — for, seer I, Børn: Talenter ere Alt — naar man kun har Talenter, saa behøver man ikke at bryde sig om hele Resten. — Jeg veed det bedst selv, for, *entre nous*, jeg har min hele Levetid været hvad man kalder en — en Ignorant — og det, det sætter En sommetider i Embarras; derfor har jeg ogsaa ødelagt mig selv, for at gjøre Jer fuldkomne i alle mulige Fuldkommenheder. — Men Casséen, Anine! Casséen! saa skynd sig dog!

Anine. Her er den, Hr. Baron. (Hun sætter Stole til Bordet).

Elorinde. Hvad siger De, min Fader! De er ødelagt?

Baronen. Ikke ganske, min Engel; ikke ganske; (Alle sætte sig, undtagen Anine); men det

er paa Hælbingen. Smidlertiid, har jeg ikke Penge, saa har jeg Ahner, og det er Hovedsagen! (til Anine): Men saa stienk dog ordentlig, Mamsel!

Clorinde. O, hvor hun bærer sig ad!

Rosalia. Pas smukt, hvad Hun har at bestille!

Anine. De jager ogsaa saa meget paa mig.

Baronen. Hvad? er det al Caffeen?

Anine. Ja, Hr. Baron; jeg —

Clorinde. Jeg skal fortælle Dem det, min Fader —

Rosalia. Tænk engang: Resten har hun givet til en gammel Tigger, som hun lod komme herind imod vor Villa!

Clorinde. Og derfor var det vi stændte paa hende, dengang De kom, min Fader!

Baronen. Naa, ved mine høifalige Forfædres hoiadelige Børn! har en Tigger understaaet sig at træde over Dørtærskelen af mit Slot?!

Clorinde. Hver evige Dag lukker hun hele Flokke Landstrygere herind.

Anine. Herre Gud! det kommer af, at der ere saamange Ulykkelige i Verden.

Rosalia. Og saasnart de saa faaer bundet hende en ynkelig Historie paa Armet, saa er

hun færdig at give dem alt hvad her er i Huset.

Glö r i n d e. Forleden Dag kom jeg efter hende, just da hun vilde bringe Halvdelen af vor Middagstøffel ned til den gamle Gartnerkone.

A n n e. Det var kun en Spølkum Kraftsuppe, og den stakkels gamle Kone er saa fattig, og saa syg! —

B a r o n e n. Vild, Mamsel: at Hun har ikke Ret til at give det allermindste bort her i Huset. — Til Straf skal Hun nu ingen Caffee have.

Glö r i n d e og R o s a l i a. Nei, ikke en Draabe!

B a r o n e n. Gaae strax hen og sæt sig i sin Skammelskrog!

A n n e (i det hun gaar hen til Kammeret): Det er ogsaa det samme: den stakkels gamle Mand fik dog noget at varme sig paa, saa vil jeg gierne spise mit Brød tørt. (Hun sætter sig ved Ilden og spiser en Skorpe).

Glö r i n d e. Min Fader, hørde De ikke i Morges tidlig, at der blev blæst paa Baldhorn? Man siger, at den unge Konge er paa Jagt i Skoven her tæt ved.

B a r o n e n. Det er godt at mærke, at det er en ung Konge! I Gaar kom han udenlands fra,

i Dag tager han paa Jagt, i Aften giver han Bal, og i Morgen formæler han sig!

Rosalia. Formæler han sig i Morgen? (De reise sig fra Bordet).

Baronen. Ja, mine Bern. Ved en formelig Clausul i Testamentet, har hans høifalige Hr. Fader paalagt ham, inden en Maanedes Frist at vælge sig en Gemalinde, og i Dag er Terminen udløben. Derfor er det just, at han i Aften giver dette store Bal, hvortil alle Landets unge adelige Damer ere indbudne.

Clorinde. Saa det er Aarsagen?

Baronen. Ja.

Rosalia. Siig mig, min Fader: er Kongen smuk?

Baronen. Er det at spørge om?

Rosalia. Saa De har da seet ham?

Baronen. Nei, aldrig; men en Konge er altid smuk.

Clorinde. Har han megen Forstand?

Baronen. Det forstaaer sig.

Clorinde. Utsaa kiender De ham da?

Baronen. Nei, men jeg veed, at han er bleven opdraget af den vise Alidor.

Rosalia. Den vise Alidor? hvem er det?

Baronen. Ah, det er en lærb Mand, om hvem der fortælles de allerforunderligste Ting! han kan over hundrede Sprog, han kan læse ligesaa tydeligt i Stierne som jeg i mit Slægt-Register — ja, man siger endogsaa, at han skal kunne heve. For Resten kiender jeg ham ikke heller; men fra sit niende Aar af blev den unge Prinds sat under hans Varetægt; han bragde ham først til Padua, hvor Prindsen maatte lægge sig efter Studeringer og sligt; derpaa har de i adskillige Aar reist udenlands, Gud veed hvor, og først da de erfoer den høifalige Konges dødelige Afgang vendte de tilbage her til Hofet.

Clorinde. Saa Kongen skal absolut give sig i Morgen?

Baronen. Ja, det maa han; — og jeg haaber endnu, at en af Jer skal blive bærer med hans Valg.

Clorinde (forstilt beskedent): Vist nok, det var ikke saa underligt, om min Søster behagede ham.

Rosalia (ligeledes): Ja, naar jeg ikke skulde fappes med Dig, Søster; men naar man er saa dejlig som Du —!

Clorinde. Og naar man besidder alle Dine Fuldkommenheder —!

Baronen. I ere begge to lige uferlignelige og lige værdige at være Baronen af Montefiascones Døtre. Hvem skulde vel ogsaa kunne giøre Jer Kongens Haand stridig? Hvem kan, som I, rose sig af at besidde Alt til at giøre en Mand lykkelig? Er der nogen Dame i hele Landet, som danser, som synger bedre end I? hvad? er der?

Clorinde. O, min bedste Fader! De smiger os rigtig.

Rosalia. Men saadant et Partie var dog —

Baronen (afbryder hende): Meget passende, og ikke mere end hvad I har Ret til at vente Jer. — Jeg er af ligesaa gammel Adelsom Rongen, om ikke af ældre. Spørg engang, naar den første Baron af Montefiascone levede, og see om I kan finde ham! Endnu i Gaar, da jeg sad og faldt i Søvn over min Stammetavle, da saa jeg tydelig, at Snese af mine høifalige Ahner har været beslægtede og besvogredebaade med Konger og Keisere; thi jeg skal sige Jer, mine Børn: vi nedstige i lige Linie, paa Mandssiden fra Carl Simplex, og paa Spindesiden fra Johanna den Kokette, og ingen skal sige os paa, at vi har vanslægtet, mine Børn! (Man hører en Tanfare uden for). — Hvad er det?

Anine (seer ud af Døren i Baggrunden). O, min Gud! hvilken rar Musik!

Clorinde. Det er maaskee Kongens Jagt, som kommer forti.

Anine. Det er en heel Flok pyntede Her-
rer til Hest; de rider her henimod Huset.

Baronen. Her henimod?

Clorinde. O, Himmel! og jeg, som seer
saaledes ud!

Rosalia. O Gud! dersom nogen saae mig
saaledes klædt!

Baronen. End jeg da! i Sloprok, Kalot
og Tøfler! — Anine!

Anine. Hvad befaler, Hr. Baron?

Clorinde og Rosalia (paa eensgang): Ani-
ne! — Anine!

Anine. (løbende fra den ene til den an-
den). Ja, Søstre! — ja, Søst — Frøken, vilde jeg
sige.

Clorinde (i det hun gaaer ud): Kom og
snør mig!

Anine. Ja, Frøken!

Rosalia (i det hun gaaer ud): Kom og
flet mit Haar, og bring mig saa mine Bracelet-
ter.

Anine. Ja, Frøken!

Baronen (i det han gaaer ud): Anine!
Glem ikke min Allonge-Paryk!

Anine. Nei, Hr. Baron!

F i e r d e S c e n e.

Anine (allene),

Man veed næsten ikke, hvem man først skal
 svare; det er tungt at tiene mange Herrer! Men,
 min Gud, dersom nogen kom her, og fandt Stuen
 saa uordentlig. Jeg maa skynde mig at tage af Vordet.
 — Der kommer nogen! — jeg skjuler mig, gjør
 jeg!

F e m t e S c e n e.

Alidor. Anine. Ramire.

Alidor

(sagte til Ramire):

Det var Dit Duffe, Konge; her ere vi nu paa
 Baronens Slot.

Ramire. Hvor jeg længe efter at see
 hans Døttre! Man siger, at de ere meget
 smukke.

Alidor. Du skal faae dem at see

Ramire (bliver Anine vaer): Ah! hvem er
 denne unge Pige?

Alidor. Det er den yngste af de tre Søstre.

Ramire. Kom nærmere, smukke Barn.

Anine (undseelig): Nei, min Herre, nei — jeg vil nok gaac.

Alidor. Er De bange for os?

Anine. Oh nei — det ikke — men, Frøkenerne venter paa mig.

Ramire. Frøkenerne? er De da ikke en af Døttrene i Huset?

Anine. Nei, min Herre; jeg var det før, men nu er jeg det ikke mere.

Alidor. De er det ikke mere?

Ramire. Hvorledes gaaer det til?

Anine. Jo, seer De: Hr. Baronen har havt to Døttre med sin første Gemalinde, men saa givtede han sig anden Gang med min salig Moder, som var Enke, og som kun havde et eneste Barn, — og det Barn — det var mig — o, min Gud! jeg snakker saa toffet; De kan vist ikke blive klog paa mig.

Alidor. Tvertimod; De forklarer Dem meget godt.

Ramire. Nu? og videre?

Anine. Ak! jeg var kun syv Aar gammel, da min stakkels Moder døde fra mig, og saa — saa blev

jeg da venneløs og fremdeløs tilbage med 'to Halvsøstre og en Stedfader.

Ramire (affides): Stakkels Barn!

Atidor. Og Deres Søstre?

Anine. Mine Søstre? ja, det er en ganske anden Sag med dem; — de ere to fornemme Damer, de har Diamanter, ægte Perler, rare Klæder og al saadan prægtig Stads; og saa desuden kan de saamange Ting — synge, dandse, spille! —

Ramire. Og De?

Anine. Na, jeg? — der er nu ikke værd at tale om!

R o m a n c e.

I.

Jeg lever stille, indgetogen,
langt borte fra Glædens Lag;
her sidder jeg i Skammekrogen
hele den udslagne Dag.
Smuk min Plads vel just ei falder;
men til mig er alting godt;
af denne Marsag man mig kalder
stakkels lille Afkepot.

At bryde sig om Husets Sager
 er ei mine Søstres Lyst;
 paa alleting jeg vare tager;
 det gaar vel — det er min Trøst.
 Jeg i alting kan mig finde;
 fro jeg elsker Dndt og Godt;
 nu er jeg Deres Dienerinde —
 (hun neder).

Stakkels lille Afkepot.

(Hun vil gaae).

Baronen, Clorinde og Rosalia (kalde
 paa eensgang indenfor): Anine! Anine dog!

Anine. Nu kommer jeg! Jeg er alt paa
 Veien!

Ma mire (standser hende): O nei, jeg beder
 Dem: bliv ved!

Anine.

Jeg Skam til Tak for alting høfter,
 naar bedst jeg at handle troer!
 mig ingen her i Huset træster
 med et eneste venligt Ord!

Dog at Klage ei kan nytte ;
 Gud, han mager alting godt ;
 han, jeg haaber, vil beskytte
 (hulkende):

stakkels lille Afkepot !

Baronen, Clorinde og Rosalia (som
 før): Men saa kom dog, Anine! Anine! Anine!

Anine. Ja, ja strax! — O, min Gud! der
 kalder de igjen! Nu faaer jeg Uraf!

Alidor. Gaae, gaae, mit kiære Barn!

Namire. Dersom man siger noget til Dig,
 skal jeg tage Dig i Forsvar.

Anine (neier). Herren er meget god. (sagte):
 Det er en kion! ung Mand — ja, meget kion! O,
 Gud ske Lov, at der dog er nogen, som vil tage sig
 af mig stakkels lille Skumpelsrud! (hun gaaer).

S i e t t e S c e n e.

Alidor. Namire.

Namire.

Hun er høist indtagende! Men skulde det virkelig
 være muligt, at hendes Søstre, hvis Fuldkommenhed
 der roses saameget —

Alid or. Min Sen! Verden kommer kun efter Skinnet. Havde jeg ikke raadet Dig, ved Din Ankomst her til Hoffet at forklæde Dig, saa var dette Barns ufskyldige Sprog aldrig kommet Dig for Dren. O, Du vil opdage meget endnu, naar Du saaledes gaaer ukiendt omkring i Brimmelen. Troe mig, Konge: disse to Dages Prove vil lære Dig mere, end mine femten Aars Underviisninger. Det var med velberaad Hu, at jeg udgav Din Baabendrager Dandini for Dig, endskiøndt der er ikke en større Døsmer i hele Din Hofstat.

Ka m i r e. Men troer Du, at han kan vedligeholde den vanskelige Rolle Du har givet ham? Han er saa ensfoldig, saa latterlig, og fiender saa lidet til Verden —

Alid or. Og alligevel overøser man ham dog med Lovtaler. Lad de Smigrerier, der siges ham, lære Dig, hvad Priis Du bør sætte paa dem, hvormed man engang i Tiden vil søge at beruse Dig. Ved at vælge Dig en Repræsentant, der havde været mindre blottet for Alt, havde jeg ikke naaet mit Niemend. Jeg behøvede netop saadant et Menneſke til den Prove jeg vilde anstille. Du seer jo selv, de Lærde roser hans Kundskaber, Hoffolkene hans fornemme Væsen,

og Fruentimmerne finder ham baade tæffelig og elff-
værdig.

Ramire. O, hvad tænkte min Fader dog paa,
at han gav mig faa kort Tiid til at vælge mig en
Brud! — Min Stilling er den piinligfte af Verden!
S det Dieblig jeg kommer hertil, først i Gaar faaer
jeg at vide, at jeg allerede i Morgen skal være gift.
O, min vise Lærer! sig Du mig: hvor jeg skal finde
en Brud, der er god, vennelid, beffeden, dydig,
ikke forfængelig, ikke koket, som hverken kiender Falff-
hed eller Forffikelfe —?

Alidor. Konge! Du fordrer meget.

Ramire. Men ved Din Hielp — Du,
hvis dybe Kundffaber, hvis magiffe Bælde —

Alidor. Min Søn! det er lettere at læfe i
Stiernerne end i en Qvindes Hierte, og det er Hier-
tet vi maae fætte paa Prove. Forklædt som en fim-
pel Baabendrager skal Du i Aften fee alle Dit Riges
Eftionheder samlede. — Søg at behage; lykkes det Dig,
faa er Du i det mindfte vis paa, at være elffet for
Din egen Eftid.

Ramire. O, min Fader! jeg fætter al min
Tiid til Dig!

D u e t.

Alid or.

Min Søn! Dit Held mit eget er!
Min Kierlighed Du ei kan fatte!

R a m i r e.

Min bedste Ven i Dig jeg seer!
Du er mig meer end gyldne Skatte!
Min Fader savner jeg ei meer:
Du mig hans Omhed skal erstatte!

Alid or.

Min Søn! Dit Held mit eget er!
Jeg Dig Din Fader skal erstatte!
Maatte en vennehuld Mage,
elskende, elskelig og om,
gøre Dig Fremtidens Dage
blot til en evig Glædesdrøm!

R a m i r e.

O, dybt i mit Innerste lever
hver Venstabs Pligt jeg skylder Dig!
til Giengæld jeg et Gode kræver:

(bønlig):

Du stedse blive maa hos mig!

Alidor.

Jeg aldrig skal forlade Dig!

Ramire.

Vær Du min slibrige Ungdoms Redsager!

Alidor.

Her min Haand til Pant Du modtager.

Ramire.

Sammen: O, stedse, stedse vær min Fader!

Alidor.

Jeg aldrig, aldrig Dig forlader!

Ramire.

Min bedste Ven i Dig jeg seer!

Du er mig meer end gyldne Skatte!

Min Fader savner jeg ei meer:

hans Omhed Du mig skal erstatte!

Alidor.

Min Søn! Dit Held mit eget er!

Du al min Omhed ei kan fatte!

En Ven er meer end Jordens Skatte!

Jeg Dig Din Fader vil erstatte! .

B e g g e.

Du, som hver Tanke kan see i vor Siel,
 Algode Gud! til min Bøn laan Dit Dre!

D! lad (ham leve for (mit Held!
 (mig (hans

Algode Gud! Du lykfsalig ham giøre!

Alid or. Men tys! jeg hører Baronen og
 hans Døttre! Tag Dig i Agt, at Du ikke røber
 Dig!

S y v e n d e S c e n e.

Kamire. Alid or. Baron en (pyntet). Glo-
 rinde og Rosalia (begge i fuld Pragt).

Alid or.

Er det Hr. Baron en af Montefiascone vi har den
 Ære at tale med?

Baron en. Ja, min Herre, det er mig; maa
 jeg nu spørge: hvem ere I?

Alid or. Mit Navn er Alid or. —

Baron en. Alid or? hvad? hvem, den store,
 lærde, ubegribelige Mand — ham, hvis Talenter,
 og Indsigter, og — og — Jeg har her den Ære at

forestille Dem mine Døttre — hvorledes synes De om dem.

Alidor. De ere meget skønne.

Baronen. Ja, det troer jeg! — Og flædte — ja, den fine Smag er arvelig i vor Familie!

Ramire (betragtede Baronen, affides): Det kan man see paa Baronen!

Baronen (til Alidor): Ak! hvor jeg er henrykt over at see den store Mand, som har dannet vores unge Konge til den fuldkomneste Cavalier og Monark under Solen! — (pegende paa Ramire): Denne Herre er ventelig en af Hoffets fornemste Cavalierer og første Zirater og Prydelser?

Alidor. Det er en Baabendraget.

Baronen (pludselig i en forandret, haanlig Tone): See, god Dag, min Kiere.

Clorinde, (som betragtede Ramire med Behag, vender ham spodsk Ryggen): Ikke andet end en Baabendraget! — Jeg tænkte det nok; han har ogsaa saadant et simpelt, lavt Væsen! —

Baronen. Store hvijslerfarne Mand! hvad skal jeg tilskrive den Ure —?

Alidor. Det skal De erfare: Kongen er paa Jagt i den nærliggende Skov, og da han har hørt tale om Deres Døttre, saa ønsker han at lære at kende dem.

Baronen. Oh, en usfatteelig Ære! (sagte og hentykt til sine Døttre): Der kan I høre! der kan I høre!

Alidor. Paa Tilbageveien agter han at stige af her, og tilbyde de unge Damer en Plads i sin Karet, for selv at bringe dem til den Fæst, som han i Aften har anstillet for hele sit Hof.

Baronen. Hvad hører jeg!? Hans Majestæt vilde være saa naadig —

Alidor. Ja, det vil han.

Baronen. Selv i egen høie Person at komme her!?

Rosalia. Hører Du, Søster: i Kongens Karet!

Clorinde (afbryder hende): D tie stille! D, jeg er uden for mig selv af Glæde!

Alidor. Jeg holdt det for min Skyldighed at forberede Dem paa denne udmærkede Ære; derfor forlod jeg Jagten —

Baronen. Min Erkiendtlighed er grændseløs, uden Grændser!

Alidor (bliver ved): Og nu vil vi forføie os tilbage til Hans Majestæt.

Baronen. Dersom De tillader, saa vil jeg have den Ære at geleide Dem. D, jeg vil selv gaae Hans kongelige Majestæt imøde, og imodtage hans

dyrebare Person paa de alleryderste Grændser af mit Territorium og mine Enemærker!

Alidor. Nei, nei, De maa ikke gjøre Dem den Uleilighed, at gaae saa langt.

Baronen. Ih, det er kun to Skridt herfra! — Men lad os ikke spille Tiden! Jeg veed til Punkt og Prikke, hvad Etiquetten og Ceremonielet byder og befaler!

Alidor. Om De tillader, saa vil jeg være Deres Ledfager.

Baronen. Efter Dem, bagefter Dem!

Hamire (sagte): Er det muligt? Hvorlidet svarer dog ikke denne Familie til hvad jeg havde hørt!

Baronen (henrykt til Florinde og Rosalia): Hører I, Piger? —: den unge Konge kommer og henter Jer! I skal fiøre til Bal med ham, i hans egen, kongelige, lueforgyldte Karosse med Topper og ser Heste! Jeg bliver desperat af Glæde! (I det Hamire vil gaae ud af Døren, støder Baronen ham tilside, og gaaer foran).

A t t e n d e S c e n e.

Clorinde og Rosalia.

D u e t.

B e g g e.

O! hvilket Held
for min Siel!
vi til Hoffet komme i Dag!

Rosalia (henrykt):
Søster! tænk for os hvilken Hæder!

Clorinde (ligeledes):
Ja, os vente glimrende Glæder —

B e g g e.

Ved Thronen i festlige Lag!
Vi skal ved Kunst og Vid indtage!
Vi skal ved Skionheds Magt behage!
Hvem kan vel her i Yndets Glands
uden Du vinde Seirens Krands?

Clorinde
(betragtede hende med forstilt Beundring):
Dig, Søster, alle Ynder smykke!

Rosalia (ligeledes):
Og Du hvert Hierte kan henrykke!

Florinde (som før):
En Dronning i Alt er Du liig!

Rosalia (som før):
Konger selv maae knæle for Dig!

Florinde (som før):
Du Diademets Glans fortjener!

Rosalia.
Med Unde Høihed Du foreener!

Begge.
Bed Skionheds Vælde, ved Majestæt
til Thronens Glans Du har ene Ret!

Florinde (med Fyrighed):
Søster! tænk for os hvilken Hæder!

Rosalia (ligeledes):
Ja, os vente glimrende Glæder —

Begge.
Bed Thronen i festlige Dag!
til Hoffet vi komme i Dag!

Vi skal ved Skionheds Magt behage!
 Vi skal ved Kunst og Lid indtage!
 Hvem kan vel her i Yndets Glænde
 uden Du vinde Seirens Krands?

Rosalia.

For ham at tækkes, jeg dandse vil!
 (Hun traller og dandser).

Florinde.

Og jeg, min Bedste, jeg synger til!
 (Hun solfeggerer).

Ah! min Sang vist smukt vil lyde!

Rosalia.

Min Dands vil ham sikkert fryde!

Florinde.

Giv blot Agt paa min Stemmes Klang!
 (Hun gjør atter Roulader).

Rosalia.

See her engang! see her engang!
 (Hun dandser).

Begge.

Hvilket Held

for min Siel!

Vi til Hoffet komme i Dag!

Clorinde.

Ja, min Sang vist smukt vil lyde!

(Hun folseggerer).

Rosalia (dandsende):

Min Dands vil ham sikkert fryde!

(o. s. v. som før).

Begge

(klappende for hinanden):

Bravo! Bravo! for Sang og for Dands!

Vi i Alt vinde Seierens Krands!

Kom min Søster, i min Arm!

høit af Glæde slaaer min Barm!

(De omfavne hinanden).

Rosalia. O, min Gud! jeg flødte mig paa i saadan en Hast; jeg glemde at faae alle mine Diamanter paa!

Clorinde. Saadan gif det jo ogsaa mig! —
(Hun kalder): Anine!

Rosalia (kalder ligeledes): Anine! — (til Clorinde): O, min Søster, naar jeg tænker paa, at Kongen kommer her —!

Clorinde. (afbryder hende): Og henter os af i sin egen Bogn!

Rosalia. Hvilken Ære! — Og hvilken Dyrst det vil gjøre!

Clorinde. Hvor alle vore Veninder vil blive rasende af Misundelse!

Rosalia. Ha! ha! ha! o, de vil huse!

Clorinde. Ha! ha! ha! Ja, ja! o, Gud! hvilken Glæde!

Rosalia. (kalder atter): Anine! Anine!

Clorinde (ligeledes): Anine! Anine!

N i e n d e S c e n e.

De Forrige. Anine.

Anine.

Her er jeg!

Rosalia. Langt om længe! Hurtig! Skynd sig! stik denne Fletning fast! — bind mig dette Halsbaand om!

Clorinde. Snør mig lidt tættere! — Stik mig denne Diamantnaal paa Haaret!

Anine. Hvem skal jeg hielpe først?

Clorinde og Rosalia. Mig! Mig!

Anine. Hør, jeg er jo ganske ene om alleting: den ene maa bide til den anden er færdig. (Hun hielper Clorinde først).

Rosalia. Gaaer det da ikke snart Ende?

Clorinde. Saa lad hende dog have Tiid at passe mig.

Anine. Oh! hvad I ere lykkelige, at I saaledes kommer paa Bal!

Clorinde. Du veed endnu ikke det Bedste: Kongen kommer selv og henter os!

Anine. Kongen? den unge Konge?

Rosalia. Ja, Jomfrue! Kongen, den unge Konge.

Clorinde. Du vilde nok gierne med, Anine? ikke sandt?

Anine. Jo tilviffel! det vilde være mig en Hjertens Glæde at faae al den Stads at see!

Rosalia. Du vilde ogsaa gjøre en vakker Figur der!

Anine. Hvorfor ikke? Kanstue fordi jeg ingen pene Klæder har? (til Clorinde): Nu vel, Søster! saa laan mig da bare den hvide Kiøle Du pleier at gaae daglig med, og lad mig saa følge med! Jeg skal ikke sige til nogen, at jeg kiender enten Dig eller Rosalia; jeg forlanger ikke engang at komme ind i Balsalen; jeg vil stille mig hen i en Krog, hvor ingen skal faae mig at see — eller dersom I vil have det, saa vil jeg blive staaende bag Døren, og titte igiennem Sprækken, eller reent udenfor, og

figge igiennem Nøglehullet — naar jeg bare maa komme med! hvad?, maa jeg?

Clorinde. Jeg ynkes ret over Dig!

Rosalia. Du er altfor god, Clorinde, at Du vil høre paa hendes Snak!

(Man hører Jagtmusik).

Clorinde. Der kommer Kongen!

Anine (seer ud): O, min Gud! hvilken Mængde Menneſker!

Rosalia. Naar, gaae Du nu bare hen og sæt Dig i Din Krog, og lad ingen faae Dig at see.

T i e n d e S c e n e.

Namire. Alidor. Dandini. Baronen.
Clorinde. Rosalia. Anine. Følge
af Jagtbetientere.

J a g t c h o r.

Glædens Lov vi erkiende!
den vinker os igien!
Nu Jagten er tilende,
vi til Dands ile hen!
Lader Jubler gientone
til Hæder for den,

som af Gud fik sin Krone,
 af sit Folk Navnet Ben!
 Høit skal Ekko gientage
 vores Ben for hans Dage!
 Hil Kongen, Folkets Ben!

Dandini. Jeg kan ikke andet sige: jeg er ganske vel fornøiet med min Jagt. — Men saa I siger da ret for ramme Alvor, at det var mig, som fik Bæstet — Dyret skulde jeg sige?

En Jæger. Ja, det var Deres Majestæt, som fæidede Hjorten.

Dandini. Da vil jeg være Dievelens om jeg veed af det, ha! ha! ha!

Alidor (sagte til Ramire): Det undrer mig ikke, siden det var Dig.

Dandini. Mellem os kan jeg endogsaa sige Jer een Ting endnu: jeg troer ikke engang, at jeg har løgnet min Bøsse; hvad mener I om det?

Jægeren. Jeg kan forsikre Deres Majestæt, at det var Dem i egen høie Person.

Dandini. Ja, ja da! Eiden I partu vil have det, saa maa det vel være sandt. — Men nu nok af den Snak; nu vil vi lade Jagten fare, og tænke paa de deilige Skov-Nymphes, som ere at finde her i Skrat og Buske. Hør engang, min gode Baron Montefiascone! — (han slaaer ham paa Skulderen). som Folk fortæller mig, saa er De jo slumpet til at blive

Fader til to allerkiæreste Døttre? er der noget om? hvad?

Baronen. Jeg har her den Ære at forestille dem for Deres Kongelige Majestæt.

Glorinde og Rosalia (neie meget dybt).

Dandini. See, see! er det dem? Ih, jeg gratulerer, hvis de rigtig hører Dem til. — (han betragter Glorinde og Rosalia meget neie). Hille den Ulykke! det kan man med Rette sige, er et Par Piger, der har Næb og Klør! de seer ud til allehaande.

Baronen. Allernaadigste Herre! de nyder en stor Ære — at de saaledes ved Begivenhedernes Tildragelser — ved denne Leilighed — beæres med — den Ære — i denne Anledning — (han tørrer Sveden af sin Pande).

Dandini. Stop! alt godt! ikke mere af den Snak! Jeg giætter mig til hvad De vil sige. — (Han gaaer hen imellem Glorinde og Rosalia, og betragter dem vepelsvils grimende). Ha! ha! ha! Jeg kan ikke see mig møet paa dem! ha! ha! ha!

Glorinde (affides): Hvor han er elskværdig!

Rosalia (sagte): Hvilket sødt, udmærket, frit, fornemt Væsen!

Dandini. Hør nu, mine deilige Duffer! Allerede i en langfommelig Tiid — det er at sige:

fra i Gaar af, for da kom jeg! — har jeg hørt
snakke vidt og bredt om Deres mange rare Qualite-
ter, baade i det ene og det andet; og en, to, tre,
hei, vil Du gaar! vips, gav jeg mig paa Veien, og
det oven i Kjøbet i en Hundefulde; men Marsagen,
hvorfor jeg nok kunde bære Kulden udvendig, det
var, skal jeg sige os, at jeg brændte indvendig
af Længsel efter at see Dem. (han bukter). Eee,
deri staar det!

Clorinde. Hvad han er vittig! hvilken fin
Vending!

Rosalia. Hvad han taler fortreffeligt for
sig!

Baronen. Vise Alibor! jeg har den Ære
at gratulere! Det kan man kalde en Eleve, som
De har Ære af! Hvad De maa henrykkes ved at
beundre Deres eget Værk, for det kan man med
Sandhed kalde en fuldkommen Cavalier!

Dandini. Vil De gode Damer ellers tillade
mig, at jeg siden maa offerere Dem Facittet af min
Sagt? det er sige en god stor Hiert med Takker og
hele Klatten! Saa kan De jo dele den, som De
ere Venner til. (Til to Tægere): Hør I derhenne!
lad saa min Kareth føre frem!

S i n a l.

D a n d i n i.

Afsted! Afsted! Hav Alt tilrede!

(til Glorinde og Rosalia):

Dem, mine Smukke, vil Alle tilbede.

Kom med!

Afsted!

Til Plaseer skal De Selskabet stemme.

A n n e

(affides, aldeles mismodig):

Seg kommer ikke med; jeg blive skal her hjemme!

B a r o n e n (til Anne):

Hvad skal Du der?

Du bliver her.

A n n e (bønlig):

Å! langt bag efter jeg mig blot vil lisse!

R o s a l i a, G l o r i n d e og B a r o n e n.

Nei, nei! Du bliver her!

Hvad skulde Du vel der?

A l i d o r (affides):

Hun faaer ei Lov; jeg alt det vidste.

D

Anine (græbende):
 I Skoven der Røvere er;
 ifald de mig overfaldt her!

Baronen.

For Røvere Du bange er?

Anine (som før):
 O Gud!

Elorinde og Rosalia.

Hvordan? hvad fattes hende?

Ramire og Alidor (affides):
 See, hvor forgrædt den Arme er!

Baronen (til Anine):
 Saaer da den Flæben aldrig Ende?!

Anine (som før):
 Jeg kommer ikke med! jeg blive skal her hjemme!

Dandini
 (til Elorinde og Rosalia):
 Undigste! til Plaseer skal De Selskabet stemme.

Baronen (til Anine):
 Tie! — Strax hold op! — Du bliver her!
 Choret (betragende Anine):
 Det arme Barn! forgrædt hun er!

Clorinde, Rosalia og Baronen.

Hvad skal Du der?

Du bliver her!

Baronen

(støder hende henimod Alidor).

Alidor

(affides, men med Eftertryk til Anine):

Du kommer der!

Anine (meget forundret):

Hvad siger Du!?

Alidor (som før):

Rom mig ihu!

Clorinde, Rosalia, Kamire, Alidor,
Baronen og Dandini.

Vi til Festen vil ile!

hist os Glæder tilsmile!

Choret.

Glædens Lov vi erkiende!

den vinker os igien!

Nu Jagten er tilende,

vi til Dands ile hen!

Fader Jubler gientone
til Hæder for den,
som af Gud fik sin Krone,
af sit Folk Navnet B e n !

D a n d i n i (er imidlertid gaaet med)
de to D a m e r.

C h o r e t (bliver ved):

Høit skal Ekko gientage
vor Bøn for hans Dage!
Hil Kongen, Folkets Bøn!

Baronen, Alidor, Kamire og Sagtbe-
tjenterne (følge efter) Dandini. (Cho-
ret taber sig i det Personerne forfølge sig
bort).

E l l e v t e S c e n e.

Anine (allene):

„Du kommer der!“ — saa hvidstede den gamle
Herre.

Det var vel kun hans Spøg desværre!

C h o r e t (langtborte):

Fader Jubler gientone
til Hæder for den,
som af Gud fik sin Krone,
af sit Folk Navnet B e n !

A n n e

(aabner Vinduet, og seer ud):

O Gud! alt langt herfra de er;
og jeg skal sidde ene her!

(Hun sætter sig ved Kaminen).

A l l i d o r

(udenfor bag Kaminen):

Du, kære Barn! tilfreds Dig give!

Lad Dydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god: snart bliver Du lyk-
kelig!

Alfader vil belønne Dig!

A n n e

(lytter opmærksom efter, hvor Stemmen kommer fra).

C h o r e t

(langtborte, paa samme Liid som Allidor):

Glædens Lov vi erkiende!

den vinker os igien!

Nu Jagten er tilende,

vi til Dands ile hen!

A l l i d o r

(allene, som før):

Alfader vil belønne Dig!

Anne

(i det hun hælder Hovedet op mod Bæggen, som for
at slumre ind):

Hvordan! den Gamle er her end!?

(Hun slumrer ind).

(Dækket gaaer sagte ned, og Musikken bliver ved).

U n d e n A c t.

En prægtig, stærkt oplyst Sal paa Slottet i Salerno. Paa den ene Side af Skuepladsen en Trone, paa hvis Trin man seer Anine, i en aldeles hvid pragtfuld Dragt, i dyb Søvn og ganske i samme Stilling, hvori hun ved første Acts Slutning slumrede ind ved Kaminen. Ligefrem for Tronen en Gruppe Genier af begge Køn i hvide Dragter og med Harper i Hænderne. Blandt Genierne ere en Deel Børn, ligeledes i hvide Dragter og forsynede med Blomsterguirlander.

F ø r s t e S c e n e.

Anine (slumrende). Genier af begge Køn.

C h o r

og

pantomimisk Dands af de smaa Genier.

D, blide Søvn! Du ventlig bale
ned over Ustylds Hvilested!

Smil, Haabets Engel, fra Himmelen ned!
Du idelt Held for hende male!

(Stor Gruppe, hvori Genierne bekrandse den sovende Pige).

Unine

(drømmende):

De borte er! — mine Søstre — min Fader —
O Gud! — mig Alt forlader! —

Chor og Dands.

O, blide Søvn! Du venlig dale
ned over Ufrylds Hvilested!

Smil, Haabets Engel, fra Himmelen ned!
Du idelt Held for hende male!

(Genierne forsoie sig bort i en stor Gruppe).

Melodrama.

Unine

(aandner Vinene):

Oh, hvad jeg har sovet længe! (Hun seer sig om, yderst bestyrtset): Hvad seer jeg!? Min Gud! hvilken Herlighed! — Men er jeg ogsaa ret vaagen? — (hun føler paa sin Kiole, og betragter den): Og her — hvor jeg er deilig pyntet! Mon det er muligt at

det kan være mig?! (Hun springer hurtig ned ad Trinnene). Hvad kan dog alt dette betyde? — Jeg er bleven saadan tilmode af Forundring, at jeg neppe kan holde mig i Beiret! —

Alidor og Genierne

(uden at sees):

Du, fiere Barn! tilfreds Dig give!

Lad Dydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god; snart blier Du lykkelig!

Alfader vil belønne Dig!

Anine (hører efter med en Slags ængstelig Opmærksomhed og som halv bekvæmt, hvilket maa male sig saavel i hendes Ansigtstræk som i hele Legemets Stilling).

Uden Scene.

Alidor. Anine.

Anine (iler ham imøde). O, Herre! er det Dem?

Alidor. Nu vel, mit Barn! har jeg bebrøget Dig?

Anine. Hvor er jeg?

Alidor. Ved Høffet. Jeg havde jo lovet Dig, at Du skulde komme med til Festen; nu seer

Du, at jeg har holdt mit Ord, thi Du er den allerførste af Gæsterne.

Anine. Men hvorledes er jeg kommen her? og hvem har givet mig disse prægtige Klæder?

Alidor. Det er en Hemmelighed, som Du ikke maa søge at ville opdage.

Anine. Og mine Søstre? — og min Fader? —

Alidor. De ere endnu ikke komne hertil.

Anine. O Gud! jeg skielver! Naar de kender mig igien, saa er jeg ulykkelig!

Alidor. Vær Du kun rolig; de skal ikke kunne kende Dig igien.

Anine (naiv): Men jeg, som bestandig har siddet og fukkeluret hjemme, og aldrig er kommen ud iblandt Folk: hvordan skal jeg kunne fikke mig ved Hoffet? Det er mig endogsaa næsten en Pine, at have al denne Stads paa. Det kommer mig for, som jeg hverken kan gaae eller staae.

Alidor. Vær ubekymret og frygt intet. See her — tag denne Rose; saalænge Du har den, vil ingen kunne gienkende Dig. Den vil give Dig Dristighed, Frimodighed, Talenter; — husk paa: ved denne Rose hænger Din Lykke — paa den beror Din Fremtids Skiebne! —

Anine (forundret): Hvorledes?! Denne Rose — ?

Alidor (med Eftertryk): — Er vigtig! — D, mit Barn! bevar altid denne Rose!

Anine. Det skal jeg trolig! — (efterat hun har sat Rosen i sin Barm). I Sandhed, ja! (hun løfter Hovedet med elskværdig Tæffelighed): Hvilken pludselig Forandring der paa eengang er foregaaet med mig! Jeg synes, at mine Begreber udvikle sig, at jeg faaer nyt Liv — det er forunderligt! (Hun gaaer frem og tilbage med tæffelig Værdighed). Jeg er ikke mere den samme,

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. En Page.

Pagen. Allernaadigste Frue! Deres Vaabendragere, Deres Pager og hele Deres Følge ere i dette Dieblis komne her til Slottet.

Anine. Det er godt; lad dem oppebie mine Befalinger. — (Pagen bukker og gaaer). — D, vise Alidor! det er Dem jeg skylder dette Underværk.

Alidor. Det er Dine Dyder Du skylder det.

A r i a.

Bevar Dit Hjertes rene Dyd!

Lær aldrig Kunsten: at bedrage!

da skal ei Lasteris Magt forjage

ud af Din Barm dens skyldfri Fryd.

Det Smykke, som har aldrig Mage,
er Dydens Pryd.

Lad aldrig Høihed, Glans og Hæder
Dig giøre stolt, og forblinde Din Siel.

Tag til Dit Valgsprog: „Uffylt og rene
Sæder!“

glem ei disse Ord! de befæste Dit Held!

Anine (gientager):

„Uffylt og rene Sæder!“

Alidor

(læggende Haanden paa Anines Hoved):

Min Datter!

Bevar Dit Hjertes rene Dyd!

Vær aldrig Kunsten: at bedrage!

da skal ei Lasterens Magt forjage

ud af Din Barm dens skyldfri Fryd.

Det Smykke, som har aldrig Mage,

er Dydens Pryd!

Men jeg hører Støi; det er Hoffet, som kommer tilbage fra Tagten. Viis Dig ikke endnu; følg med mig til denne Side; naar jeg lader Dig det vide, først da er det Tiid, at Du viser Dig. (Alidor tager hende ved Haanden, og gaaer ud med hende paa den Side, hvor Tronen er; men kommer strax tilbage igien).

F i e r d e S c e n e.

Hamire. Alibor. Dandini. Baronen.
 Clorinde. Rosalia. Følge.

Dandini (med begge Damerne). Naa, langt om længe kom vi her da! Det var ogsaa paa Tiden, for jeg er færdig at crepere baade af Sult og af Tørst! Hvad siger De, min gode Baron Montefiascone? — Naa, lad høre! Er De ikke af samme Tanker som jeg?

Baronen. Til allerunderdanigst Opbærtning, Deres Kongelige Majestæt. Jeg er altid af samme ringe Tanker som mine høie Overmænd — og det er en Sag, som er bekendt blandt alle erfarne Kiendere, at ingenting mere pirrer og fremkalder Tørsten hos et Menneſke, end en streng Kulde, uden — uden Varme i Veiret.

Dandini. Ja, ikke sandt? Jo, De er en duelig Mand, det kan jeg høre. (til Alibor): Min kiere Hovmester, De kan nu troe mig, om De vil — men her — (han ſlaaer Baronen paa Skulderen.) — her ſeer De den allerlærdeſte Mand i hele mit Kongerige; det er et Magazin af lutter Lærdom og Studeringer, i viſſe Poſter. De kan ikke troe, hvilket belærende, inſtruerende Snakketøj, der ſidder paa den

Karl! hele Veien igiennem har han holdt de allergrundigste Afhandlinger for mig om de forskjellige Sorter Vine, som fabriqueres i mine Stater; saasnart han faaer den mindste Draabe paa Tungen, kan han paa Timen kiende Mustatet fra Lacrymæ-Christi; men, for ogsaa at belønne ham paa en Maade, der svarer til hans Kundskaber: saa udnævner jeg ham fra i Dag af til min Over-Hof-Mundskient!

Baronen. Allernaadigste Herre! vær overtydet om, at jeg vist skal opfylde denne høie Charges Pligter og Functioner med al den Iver — alt det Studium — al den Redelighed —!

Dandini. Godt, min Ven, godt! Gaae nu ned i Biinkielderen, og lad sig installere.

Baronen. Jeg skal ufortøvet have den Ære! og, saasnart muligt, stræbe at qualificere mig til mit Embede; og for at være vis paa, ikke at skienke andet end gode Ting for Hans Majestæt, lover jeg at smage hver en Draabe i Forveien. (Han bukker og gaaer ud med to Vaabendragere).

Dandini. Jeg beder tusinde Gange om Forsædelse, mine smukke Damer, at jeg saaledes har ladet Dem staae og skiotte sig selv! men det angik, som De hørde, mit Riges Bedste; det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes. See, nu er jeg ganske til Deres Tjeneste, fix og parat! (I en bydende Tone til Følget): Lad os være allene! (Følget gaaer ud).

Ramire (sagte til Alidor): Han røber sig!

Alidor (sagte til Ramire): Lad ham kun blive ved.

Dandini (til Ramire og Alidor): Naa! gaaer I ikke snart? Hvor tit skal jeg sige Jer det?

Ramire og Alidor (gaae ud).

Femte Scene.

Clorinde. Dandini. Rosalia.

Clorinde.

Hvor Deres Majestæt er lykkelig! at see Dem omringet af et Folk, der elsker Dem saa høit! —

Dandini (affecteret besæden): Oh, min Deilige! De er altfor god! —

Rosalia. Af et Hof, som tilbeder Dem —

Dandini. Oh, jeg beder Dem mangfoldig! —

Clorinde. Men der findes vist heller ikke nogen Monark paa Jorden, der fuldkomnere fortjener saamegen Hyldest! —

Dandini. Oh, jeg beder mangfoldig! —

Rosalia. Saamegen Kierlighed! —

Dandini (bestandig bukkende): Oh, jeg beder mangfoldig! —

Clorinde. Saa ubegrændset en Forgubelse! —

Dandini. Forgubelse? nei, stop! der er jo dog Naade med alting. Spar min Modestie og Bæddenhed! den faaer reent Bugt med mig Stakkel!

Clorinde. Ved at istemme de varmeste og oprigtigste Lovtaler over Deres Majestæt, er jeg kun et svagt og underdanigt Ekko af Deres Majestæts troe Undersaatter.

Dandini. Oh, lad min Majestæt kun skiotte sig selv! Ingen Complimenter og Baslemaner imellem os.

Rosalia. Hvilken rørende Mildhed og Vennefælighed!

Clorinde. Hvilken indtagende Simpelhed!

Dandini. Ja, hvad det angaar: simpel nok er jeg. — derfor er jeg ogsaa ret skabt til Ægtemand — men apropos! siden vi taler om Ægtemænd, nu husker jeg først, at jeg skal have mig en Kone i Aften, og sandt at sige, saa gjør den Dmstændighed mig ganske confus og perplex i min Hiernekiste.

Clorinde. Der ere vist Damer nok, som vilde prise sig lykkelige, dersom —

Dandini (med et meget dybt Suk):
Ak!!!

Rosalia. Deres Majestæt sukker? —

Dandini. Ja, jeg maa vel det! Jeg seer paa Dem begge to, og tør ikke vælge. Naar jeg betragter alle Deres mange Indligheder, saa er jeg endnu værre i Anise end salig Prinds Paris, som skulde sælde Dem imellem de to Gratier, og vides ikke selv, hvem han skulde give Ublet.

Elorinde. O! han er allerkiereste!

Dandini (sukker atter): Ha, Herre Gud! hvorfor har Vor Herre dog ikke givet mig to Hjertes?!

Rosalia (sagte): Han maa dog vel snart erflære sig!

Dandini (vendende sig snart til den ene og snart til den anden; til Elorinde): Hvor jeg er indtaget af denne bestedne Wine! — (til Rosalia): Hvor jeg holder af dette lille skielmske Sæd! — (til Elorinde): Jeg kan ikke see mig mæt paa Deres Deilighed! — (til Rosalia): Jeg kunde spise denne lille Næse reent op! — (til Elorinde): Disse store smægtende Wine — (til Rosalia): denne lilliehvide Evanehal — o! det stikker Ild paa mit Hjerte —!

Elorinde (sagte): Det er mig, han elsker!

Dandini (bliver ved): — vender op og ned paa min Forstand —!

Rosalia (sagte): Det er mig, han tager til Gemalinde!

Dandini (som før): — Og, kort at fortælle, i denne mine Tankers Hurlumhei — Nok sagt, mine deilige Damer: De forslaaer mig vel?

A r i a.

Elfskovs Gud løber Storm til mit Hierte!
men jeg finder Plaseer i min Smerte;
thi den Glut, jeg til Dronning begiærte,
smiler til mig og rækker mig Haand!

(De række ham begge Haanden, som han kysser med mislykket Galanterie, og bliver derpaa ved, snart henvendende sig til Florinde og snart til Rosalia, som begge kæmpes om at tildrage sig hans Opmærksomhed).

Aldrig saae jeg en skønnere Pige! —
De, min Himmelske, er uden Lige! —
De er skabt til paa Thronen at stige,
født omslynget af Kierligheds Baand!
Denne Mund! og denne Hage!
Hals og Barm foruden Mage:
Eet og Alt maa Hver behage!
selv en Blind det maa indtage!

Elfskovs Gud løber Storm til mit Hierte! o. s. v.

Men hvis en Rival sig drifter
 Dem at elske, blier jeg bister!
 for min Raarde den Philister
 strax paa Tiden Livet mister!! —
 Men for Resten skal vi dandse!
 og med Glædens Seierskrandse,
 med Trompetter,
 Clarinetter,

Piber, Trommer og Musquetter,
 ja, med Bomber og Kanoner,
 skingrende i alle Toner,
 man min Brud modtage skal!
 Denne Mund og denne Hage! o. s. v.
 Naar jeg sidder paa min Trone
 med saa deilig en Gemal,
 som jeg kalde tør min Kone,
 bliver jeg af Glæde gal!

(Han kysser dem begge paa Haanden med et dybt
 Bukt). Jeg siger ikke mere. Tand for Tunge! men
 — ha! ha! ha! De forstaaer vel en halvgvædet
 Bise!

Clorinde (sagte): Han trykkede mig saa kje-
 lent i Haanden: det er mig!

Rosalia (sagte): Han saae saa venligt paa
 mig: det er mig!

Dandini. For Næsten, den, der ikke faaer mig til Mand, bliver derfor ikke den Ulykkeligste; thi hende formæler jeg med min Taabendrager, en Karl, som er i alle Maader ligesaa god som jeg, og vel det — og jeg har megen Erbsdighed — det er at sige, — forstaae mig vel — jeg har megen Høiagtelse — megen Bevaagenhed for ham. Men jeg ved ikke, hvordan det er: naar jeg er hos Dem, glemmer jeg de alleralvorligste Forretninger; man venter mig ved Taffel-Arrangementet; naar det er i Orden, skal jeg hen ved Turneringen, hvor jeg agter at lade bekiendtgjøre, at De ere de deiligste og dyderigeste Damer i det ganske Italien, og Gud naade den dumdriftige Ridder, som understaaer sig at sige, at jeg farer med Logn! han skal faae med mig at bestille! ja, jeg giver paa Timen en Anden Guldmagt, at massacrere ham paa mine Vegne. Farvel saalænge! jeg gaar nu hen ved Taffelet, hvor jeg selv vil figurere, derfra til Turneringen, hvor jeg lader de Andre figurere for mig, og saa paa Ballet, hvor vi Alle tre skal figurere! Farvel endnu engang, I to søde Putter! farvel! (han kysser paa Fingeren; sagte): Na! det er rare Poier! de ere saa forlippede i mig som to sultne Rotter i en suur Ost! (Han gaar).

S i e t t e S c e n e.

Clorinde. Rosalia.

Rosalia. Det kan man kalde en fuldkommen ung Cavalier!

Clorinde. Kære Søster, jeg vil ærligt tilstaa: Du fortjende rigtig at vinde Fortrinnet.

Rosalia. O, kære Søster! —

Clorinde. Du er baade smukkere og elskværdigere end jeg.

Rosalia. Du smigrer, Søster! —

Clorinde. Men hvad skal man sige til det? man maa finde sig i sin Eliebne.

Rosalia. Det er vist nok det Klogeste her i Verden.

Clorinde. Desuden er denne Naabendrager da heller ikke saa hæslig.

Rosalia. Det var just det jeg vilde sige, Søster; jeg fandt ham ganske taalelig.

Clorinde. Det glæder mig ret inderligt, at Du har saadanne gode Tanker om ham.

Rosalia. Det fornøier mig ubeskriveligt, at han staaer Dig on.

Clorinde. Hvor stor den Grastand endogsaa bliver, som herefter skiller os ad, saa: aldrig Stoltthed eller sligt imellem os!

Rosalia. Nei, fy! aldrig! aldrig!

Clorinde. Vi vil altid blive ved at elske hinanden som Søstre; ikke sandt, min gode Rosalia?

Rosalia. Det forstaaer sig, min gode Clorinde; Du skal altid være mig ret hiertelig kjer. I Grunden er det ogsaa kun de smaa lave Sieler, som ikke vil kiendes ved deres forrige Benner, naar de selv kommer til Høihed og Ære.

Clorinde (vaersom): Imidlertid — for den store Verdens Dine — saa — saa skylder man dog altid sin regierende Dronning en vis — Etiquette — en vis Erbødighed og Ureskygt. —

Rosalia (fortrolig): For den store Verdens Dine — ja, det lader jeg passere; men, min kiere Søster, derimod fastsætter jeg en Betingelse, og den er: at saasnart vi ere imellem os — under fire Dine, saa skal Du tale til mig, omgaaes mig, som om jeg slet ikke var Din Dronning og Fyrstinde.

Clorinde (forundret): Hvad!? Du min Dronning og Fyrstinde!?

Rosalia. Ja, ret jeg! siden det er mig Kongen vælger.

Clorinde. Nei, nu spøger Du nok, min hierte Søster, for det er mig.

Rosalia. Dig!? —

D u e t.

Clorinde (spodst):

Hvem? Du? Du min Fyrstinde?!

Rosalia.

Ja, jeg!

Clorinde (leende):

Du?!

Rosalia (heftig):

Seg!!

Clorinde

(ryster paa Hovedet):

Nei, nei!

Rosalia (stolt):

Viid: Kongens Valg, det gielder mig!

Clorinde.

Min Søster, Du bedrager Dig;

(stolt):

her seer Du Din Beherskerinde!

Rosalia (spodst):

Hvem? Du Beherskerinde?

Clorinde (som før):

Ja, jeg!

Rosalia (leende):

Du?!

Clorinde (fast):

Seg!!

Begge (med Spodskhed):

Nei, nei!

Dig ægter Kongen ei!

(Affides, hver paa sin Side):

Hvor hun forbittres! jeg seer hendes Harm!
Hævnens Gælde fylder nu, Stolte, Din Barm!

Clorinde

(med en dyb Compliment):

Jeg hylde min Beherskerinde!

Rosalia (ligeledes):

Hvad gier De, naadigste Fyrstinde?!

Clorinde (ironisk):

Paa Deres Naade stoler jeg!

Rosalia (ligeledes):

Mod mig serandres De dog ei?

Clorinde (stolt):

Men trods dog ikke just min Magt!

(tag Dig for Følgerne i Agt!

(Rosalia (spodst):

(Jeg frygte maa Fyrstindens Magt!

Begge (med Hefstighed):

Det er en Pine,

det er en Plage,

at see den Mine

hun kan paatage!

Ei saae jeg Mage!

Clorinde (spodst):

Ha! ha! en smuk Fyrstinde!

en rar Bebersterinde!

I alleting

hun har et Sving,

som vidner ret

om Majestæt!

Rosalia (paa samme Løb):

Trods ei den nye Dronnings Magt!

tag Dig for hende vel i Agt!

(affides):

O, hvor hun harmes og er opbragt!

Begge (affides):

See, Harm hende quæler,
og Had besfieler
mod mig hendes Barm!
hun snyser af Harm!

Elorinde (forstilt ydmyg):

Mod mig forandres De dog ei?

Rosalia (ligeledes):

Paa Deres Naade stoler jeg!

Begge

(paa eengang heftige):

Men trods dog ikke just min Magt!

(Affides):

Det er en Pine,
det er en Plage,
at see den Mine
hun kan paatage!
Ei saae jeg Mage!

Elorinde (bydende):

Trods ei den nye Dronnings Magt!
tag Dig for hende vel i Agt!

Rosalia

(paa samme Tid, spodst):

Ha! ha! en smuk Fyrstinde!

en rar Beherskerinde!

I alleting

hun har et Eving,

som vidner ret

om Majestæt!

Clorinde (affides):

O, hvor hun harmes og er opbragt!

Begge (affides):

See, Harm hende quæler!

og Had besteler

mod mig hendes Barm!

hun snuser af Harm!

S y v e n d e S c e n e.

Clorinde. Rosalia. Ramire.

Ramire. Mine naadige Damer, tilgiv, at jeg vover at fremstille mig for Dem; men Hans Majestæt Kongen har smigret mig med det dristige Haab, at jeg maaskee kunde vente —

Rosalia. Dristige? ja, det er det rette Ord! — (meget stolt): Det klæder Dem vel, min Hr.

Waabendrager, at torde oplosse Deres Dine til mig!
 — Nei, henvend Dem til denne Dame, til min Søster; maaſtee hun — Har man i Verden ſeet Mage til Dumdriftighed!? En Waabendrager formaaſte ſig til at have Tanker til en Perſon ſom mig! Det er utroligt! det er ubegribeligt! (gaaer).

A t t e n d e S c e n e.

R a m i r e. C l o r i n d e.

R a m i r e. Det er da Deres Naade jeg bliver ſaa lykkelig, at —

C l o r i n d e. Hvad! mig? Jeg finder Ham meget forboden! —

R a m i r e. Jeg beder underdanigſt om Tilgivelse; men Hans Majestæt ſagde mig, at en af Søſtrene —

C l o r i n d e (ſtedſe meget ſtolt): En af Søſtrene? Det kan være; vi har rigtig nok een endnu; ventelig er det hende Hans Majestæt har meent, og hun — (haanlig): — ja, hun kunde maaſtee være et Partie for Hr. Waabendrageren!

R a m i r e (med Bægt): Maaſtee!

C l o r i n d e. Givder tillader jeg Dem at frie til — med det Partie ſkal jeg intet have at indvende.

— det er jo meget passende at Lige søger Lige! — Men at gjøre sig Haab om min Haand — ganske at glemme den Afstand, der er imellem mig og — Farvel, Hr. Waabenbrager! (Hun gaaer ud med et haanligt Diekast til Namire).

N i e n d e S c e n e.

Namire (allene).

Haanligere er en Konge da nok aldrig bleven behandlet; men hvad siger jeg? — det er ikke Kongen — det er kun Waabenbrageren, man giver Kurven. — Hvor disse to Piger ere forføngelige! Stoltshed og Uergierighed, det er Drivesiedrene til alle deres Handlinger. — Smidlertiid erkiendes de eenstemmig for, i Skønhed og Fuldkommenheder, at være Tronen værdigst — og det skulde jeg taale! nei, aldrig! — Men ak! blandt hele den Sværm af Fruentimmer, som denne Fest lokker til Hoffet, har jeg ikke fundet et Eneste, som lagde Mærke til mig; de tragter Alle efter en Konges Krone — ingen af dem stotter om at fortjene en om Ugtemands Hierte!

R o m a n c e.

I.

Skion, af! men falsk er Qvinden skabt:
 det føler jeg med bitter Smerte!
 Det Haab, som mig trylled, er tabt:
 at skyldte Kierlighed et Hierte!
 O, hvis vor Jord er smykket med
 en trofast Mo i Uskylds Alder,
 kom da! og forskion dette Sted!
 Jeg venter Dig! jeg paa Dig falder!

T i e n d e S c e n e.

U n i n e. R a m i r e.

U n i n e (uden at bemærkes af Ramire): Ah,
 der er den unge Vaabendrager!

R a m i r e.

2.

Hver af dem skion og yndig var,
 og dog de Stoltheds Bud kun lyder;
 det Skionnestte Qvinderne har
 er Unde, Bliidhed, stille Dyder.

O, hvis vor Jord er smykket med
 en trofast Mø i Ulykkes Alder,
 kom da! og forstør dette Sted!
 Jeg venter Dig! jeg paa Dig kalder!

Anine, (som har lyttet efter med levende Deeltagelse): O, hvor hans Stemme flinger sødt! den rører mig til mit Hjertes Underste! — Han lader til at være lykkelig. Jeg vil nærme mig. — (høit): Ridder! —

Ramire. Hvem kalder? — (han vender sig om): O Himmel! hvilken indtagende Pige!

Anine. De synes bedrovet?

Ramire. Ak ja! og er det!

Anine. Jeg afbrød Deres Klager. —

Ramire. Nei, jeg klagede ikke; jeg opsendte kun Bønner til Himlen! — Skulde den have hørt dem?!

Anine. Hvem kan have voldt Dem Bekymring? De seer saa ædel og god ud! Jeg er vis paa, at De aldrig har frænklet nogen.

Ramire. Jeg har stedse søgt at gjøre alt det Gode, der staaer i min Magt; er det en Grund til at være lykkelig?

Anine. Desværre nei! — det veed jeg af min egen Erfaring; men trøst Dem, og hør disse Ord,

som jeg aldrig skal glemme: „Du er from, Du er
„god; Du bliver lykkelig; Alfader vil belønne Dig!”

Ramire (sagte): O, hvilke livsalige Toner!
de trænger lige ind til mit Hjerte.

Anine. Hvad er Karsagen til Deres Kum-
mer? Er De maaskee forladt og forskubt af dem De
elsker?

Ramire. Jeg har endnu ingen elsket.

Anine (sagte, med let Aandedrag): O,
hvor han fryder mig ind til Sielen!

Ramire (sagte): Hvad er det for en ukendt
fod Følelse, der paa eensgang giennemstrømmer mit
hele Væsen!?

Anine. De har aldrig elsket?

Ramire. Hvem vilde vel skienke mig sin
Kierlighed? Jeg er hverken riig eller mægtig. Jeg
er en simpel Waabendrager, og har ikke andet at til-
byde end Hjertet.

Anine (med Underlighed): Hvad større
Gode snfter man da, naar man elsker?

Ramire (sagte): Gud! (heit): Tillad
mig nu, at spørge, hvem De er, Kionne Fyrstinde?
hvilket Folk er saa lykkeligt at staae under Deres Her-
redomme? —

Anine. Mit Herredømme? O, dersom De kiendte det —!

Ramire. De fortjende at sidde paa den største Trone i Verden!

Anine. Det er næsten umuligt at have en lavere, end den jeg hidtil har beklædt — (sagte): min fattige lille Skammel!

Ramire. Jeg beder Dem ved alt hvad helligt er: værdiges at give Dem tilkiende!

Anine. Jeg ønsker helst at blive ubekiendt.

Ramire. Men det kan De ikke ved et Hof, hvor Deres Skønhed vil tilbringe Dem Alles Opmærksomhed.

Anine. Jeg tilbringe mig Alles Opmærksomhed!? — Jeg søger heller at undgaae den.

Ramire. Hvorledes? Er De da ikke kommen her, for at vinde den unge Konges Hierte?

Anine. Nei, det kan jeg forsikre Dem, er noget jeg aldrig har tænkt paa, og som jeg ikke engang ønsker.

Ramire. Skal jeg troe mit Hierte, saa maa De vinde Seier over alle Deres Medbeilerinder.

Anine. Jeg vil kun være tilstede ved deres

Triumph. (Man hører Signalet til Turneringens Begyndelse: det gives i Coulisserne).

R a m i r e. Hør hiffet det første Signal til Turneringen, hvor der skal kæmpes for Ære og Ætighed. Har De nogen Ridder, kuldste Fyrstinde?

A n n e. Jeg en Ridder? nei, det har jeg aldrig haft, aldrig.

R a m i r e. Nu vel, saa værdiges at antage mig til Deres Ridder, og paa Kamppladsen skal jeg da vedstaae og forsvare, at ikke den ganske Jord har en Ætighed i Sie, der kan sammenlignes med Dem!

A n n e. Med mig, Herre? betænk hvad De siger!

R a m i r e. Denne Besædenhed foier ny Glæde til Deres Yndigheder. Intet kan holde mig tilbage. Jeg besværger Dem: tilstaae mig den Gønst, hvorefter jeg beder Dem! Jeg kaster mig for Deres Fødder, for at erholde den. (han knæler).

A n n e (løfter ham op med Ynde): Velan da! vær min Ridder.

D u e t.

R a m i r e

(med Høihed og Lidenskab):

Ejler mig Ejeren skal blive!

Nu Deres Balgsprog De mig give!
i Kamp skal det styrke min Arm.

Anine.

„Uffylt og rene Sæder“
fæstet Mod i min Barm.

Ramire.

For Uffylldigheds Hæder
jeg freidig løfter Arm.

Anine.

Uffylt og rene Sæder
fæstet Mod i min Barm.

Ramire.

(Uffylt og rene Sæder
vække Mod i min Barm!)

Begge

(snart sammen og snart afvexlende):

Tusind frydfulde Tanker
tænde mit unge Bryst!
det sig hæver — det banker
af Fryd og salig Lyst!
Uffylt og rene Sæder
fæstet Mod) i mit Bryst!
vække Mod)

(Man hører det andet Turnerings-Signal, li-
geledes oppe paa Skuepladsen).

R a m i r e (syrig):

Hør! atter Hornet gjalder!
det til Kampen mig kalder;
(jeg haster afsted!

(A n i n e (affides):

(Al gode Gud! led Du hans Fied!

B e g g e (som før):

Tusind frydfulde Tanker
tænde mit unge Bryst!
det sig hæver — det banker
af Fryd og salig Lyst!

R a m i r e.

Wrens Stemme mig kalder;
jeg haster afsted!

A n i n e.

Al gode! led Du selv hans Fied!
Jeg en Frygt i Hjertet fornemmer;
ei jeg kan forklare dens Grund.

Sammen:

R a m i r e.

Jeg midt i Kampen ikke glemmer
disse Under og denne Stund!

A n i n e.

Gud! ham i Baretægt Du tage!

Ramire.

O! Haabet styrke skal min Arm!

Dit Billede mig skal ledsage.

Anine.

Ramire.

Ufkyld og rene Sæder (Ufkyld og rene Sæder
fæstet Rod i min Barm! (vække Mod i min Barm!
(Ramire gaar).)

Ellevte Scene.

Alidor. Anine.

Anine. Hvilken Urolighed han har vaakt i mit
Hierte! Jeg kan ikke gjøre mig selv Rede for mine
Følelser. — (Hun seer Alidor). O, Herre! kom mig
til Hielp!

Alidor. Hvad er det, mit Barn?

Anine. Jeg beder Dem: siig mig hvad det er
jeg føler? Det er en Sindsbevægelse, en Urolighed,
en Fryd, en sød Beemod — nei, nei! jeg kan ikke for-
klare Dem det! —

Alidor. Du var nok ikke allene? —

Anine. Nei, den unge Baabendrager, De
havde med Dem i Morges, var her hos mig.

Alidor. Ah, han? — Hvorledes synes Du
om ham?

Anine. Ah! — Det tør jeg ikke sige Dem.

Alidor. Jeg forstaaer Dig.

Anine. O, ædle Herre, De sagde, at saalænge jeg bar denne Rose, havde jeg intet at frygte, og den har jo dog ikke bevaret mig mod den Qual jeg føler.

Alidor (smilende): Ja, hvad skal man gjøre, mit Barn? —: mod Kierlighed formaaer den intet.

Anine. Mod Kierlighed? — ah! saa det er da Kierlighed? —

Alidor (løfter hendes Hoved i Veiret). Ja, indtagende Pige! det er Kierlighed, den rene, uskyldige Kierlighed.

Anine. Oprigtigt talt: jeg sluttede mig nok til det.

Alidor. Du kaldte det ellers en Qual: finder Du denne Qual meget smertelig?

Anine (med Inderlighed): O nei! — tvertimod, inderlig sød!

Alidor. Uskyldige Engel! — Vær stedse from, stedse beskeden, saa maaskee — Men jeg seer Din Fader og Dine Søstre nærme sig —

Anine. De siger jo, at de ikke kan kiende mig? —

Alidor. Det er langt fra deres Tanker, at

Du er her. Desuden, for deres Dine forandrer denne
Talisman Dig aldeles.

T o l v t e S c e n e.

Alidor. Anine. Baronen af Montefiascone.
Florinde. Rosalia.

Baronen (i det han kommer ind): Fanden
have den Mundskienks-Bestilling! Jeg tænkte jeg fik
ingenting at gøre; men skal det være ved, saa bliver
ingen Embedsmand i hele Landet saa overlæstet med
Forretninger som jeg! Skienke og Kienke! det gaar i
et væk, for det er en Majestæt, som aldrig har Glas-
set fra Munden!

Florinde (seer Anine): Ah, det er vente-
lig den Dame, som kom hertil med det prægtige
Følge.

Rosalia. Pas paa! hun kommer vist, for at
gøre os Kronen stridig.

Florinde. Jeg kan ikke taale at see hende
for mine Dine!

Rosalia. Jeg føler allerede, at jeg hader
hende.

Baronen. Na Enak! I ere jo fikkre nok
paa at triumphere, baade over hende og alle andre.

Anine. Hvem ere disse to elskværdige Damer?

Baronen. Det er, reverenter talt, mine Døttre, høistærede Dame!

Anine. I Sandhed, de ere meget indtagende!

Clorinde (sagte): Indtagende! mindre kunde det da heller ikke være!

Anine. Hvilken Gode i alle deres Træk! hvilket takkeligt Bæsen! — Vil De vel tillade mig at omfavne Dem? (Hun stiller sig imellem Clorinde og Rosalia).

Baronen. Allerhøistærede Dame er altfor naadig!

Anine (affides, omfavnende dem begge): O! det er første Gang jeg har havt Lov at favne mine Søstre! — det er dog sørgeligt!

Alidor (sagte): Hendes gode Hjerte fornægter sig ikke!

Anine (høit, og med Sindsbevægelse): Deres som De vidsde, hvor det glæder mig at see Dem! — hvilken inderlig Drist jeg føler til at elske Dem, o, De vilde vist giengielde —!

Baronen. Som sagt, allerhøistærede Damer beviser mine Døttre for stor Ære.

Clorinde (til Anine): Er det virkelig muligt, at vi ved første Diekast ere saa lykkelige —?

Anine. O, jeg har kiendt Dem længe — man har fortalt mig meget om Dem. Vil De tage imod mit Venſkab? vil De?

Clorinde. Vi vilde anſee det for en ſand Hæder —

Rosalia. — Og finde os ubefſkrivelig ſmigrede —!

Anine. Tillad mig, at bede Dem tage imod diſſe ſvage Kiendetegn paa en Hengivenhed — (rørt og med Udtryk): ſom jeg inderlig ønſker og haaber aldrig ſkal høre op! (Hun tager et Neeg af Diamanter af ſit Hoved og en Rad ægte Perler af ſin Hals, og giver begge Dele til Clorinde og Rosalia).

Clorinde. Diamanter!

Rosalia. De ſkønneste Perler!

Clorinde. Hvorledes! De berøver Dem ſelv diſſe Koſtbarheder for vor Skyld? —

Anine. Jeg giver dem af et godt Hierte: tag derimod med ſamme Følelſe! (ſagte og glad): Nu troer jeg dog, at jeg een Gang har fornøiet dem!

Baronen (bukkende): Durchlaughtigſte Dame! de ere det, ſaa Skam, ikke værd.

Alidor (ſagte): Det er ſandt.

Clorinde (ſagte til Baronen): Saa tie dog ſtille, Papa!

Anine. Har Hr. Baronen flere Børn?

Baronen. Nei, allerhøistærede Dame! Vor Herre har kun givet mig disse to.

Alidor. Hr. Baronen glemmer sin Steddatter.

Baronen. Hvem? den smaa Anine mener De? den lille Uffepot, som vi kalder hende? hm, hun hører ikke til min Familie.

Anine (sukkende): Ikke? — Dog, hun er jo Deres Steddatter, og det er nok til at give mig Interesse for hende. Vil De flye hende denne Ring fra mig? (Hun leverer Baronen en kostbar Ring med Diamanter).

Clorinde. De er virkelig altfor god! Anine gaar med Diamanter! ha! ha! ha!

Rosalie. Hun rage i Uffen med Ringe paa Fingrene! ha! ha! ha!

Clorinde. Nei, flige Kostbarheder passer sig rigtig nok bedre for visse Andre!

Baronen (sagte): Tys! tys! (høit, pegende paa Anine): Det kan man kalde en Dame med det nobleste Gemyt! med de allerrareste Qualiteter! Lyksalig er den, som kan gjøre sig til af, at være hendes Fader og Papa!

Alidor (med Bægt): Hendes Fader? — han misliender hende!

Baronen. Er det muligt? misliende saadan en Datter! — Ja, men saa maa De ogsaa til-

staae mig, at den durchlauchtige Dames allerhøistærede Hr. Fader — jeg har ikke den Ære at kiende ham — maa, med Tugt at sige, være et dumt og ensfoldigt Menneske!

(Man hører en Marsch).

Anine. Hvad er det jeg hører?

Alidor. Ridderne komme tilbage fra Turneringen; Festen begynder.

Anine (sagte til Alidor): O, min Fader! jeg skielver!

Alidor (sagte til Anine): Vær rolig, mit Barn! Du har intet at frygte.

T r e t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Dandini (i kongelig Dragt).
Hoffolk af begge Rion. (Siden) Kamire
(med) to overvundne Riddere.

(Dandini sætter sig paa Tronen. Damerne stille sig paa høire Side, ligeoverfor Tronen, Hofmændene paa venstre Side).

F i n a l.

G h o r

(med tilhørende Dands).

Bring til den Skønneste en Krands!

Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
 Med Jubelfang bland Glædens Dands!
 Priis Skønheds Seiervinderinde!
 Skønhedens Smil er Tapperhedens Løn;
 dette Maal straalers høit for Heltens Minde,
 Kom! bylder da med Elfskovs Bøn,
 med Laubhækrandsen eviggrøn
 den skønne Qvinde!

(Stor Gruppe af de Dandsende).

(R a m i r e kommer ind med to overvundne
 R i d d e r e, som knælende nedlægge deres Vaaben for
 Anines Fødder).

R a m i r e.

(med Kraft og Lidenſkab):

Du ene hævet har mit Mod;
 Du gav Sielen Hæderens Binger;
 den til mandig Daad ſig opſvinger.
 Til Giengield, Skønne! for Din Fod
 her Seirens Priis jeg bringer.

C h o r a f M æ n d.

Dit Afsyn hævet har hans Mod;
 Du gav Sielen Hæderens Binger.

A n n e

(gaaer nogle Skridt frem; med tæffelig Bærdighed,
i det hun leverer de overvundne Ridderesmænd deres
Vaaben tilbage):

Om Modgangens Stund
I Mindet forjage!
det var et Uheld kun.
Edle Helte! I her modtage
Ederes Bærge tilbage!

C h o r a f b e g g e K i o n.

O! hvor hun er yndefuld!
hvor hun er venlig og huld!

R a m i r e.

Bind til den Edleste en Krands!
Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
Med Jubelsang bland Glædens Dands!
Hil Skionheds Seiervinderinde!

C h o r.

Bind til den Edleste en Krands!
Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
Med Jubelsang bland Glædens Dands!
Hil Skionheds Seiervinderinde!

(Dandini vinker ad en Officier, som nærmer sig

ærbødig til ham, og bringer derpaa Baronens hans Befaling, at lade Clorinde synge).

Choret (bliver ved):

Skionhedens Smil er Tapperhedens Løn;
dette Maal straalers høit i Kamp for Heltens
Minde!

Kom, hylder da med Elfskovs Bøn,
med Laurbærkrandsen eviggrøn
den skønne Kvinde!

(Stor Gruppe af de Dansende omkring Anine).

(NB. Under Clorindes følgende Aria, staaer hun midt paa Skuepladsen. Alidor sidder paa en Tabouret ved den ene Side af Tronen; Anine ligeledes paa den anden. Ramire staaer hos Anine).

Clorinde.

B o l e r o.

Enoe om Din Finding Glædens Krands!
den favre Rose snart, desværre, visner hen!
benyt Din Ungdomskaar! snart vil Din Glæde
krands!

o! Amor bød at nyde den!
Med unge Løv sig Skoven klæder,

og efter strenge Frost blomstrer Baaren paa ny;
 alt Solens Straaleglands har fremkaldt Somrens
 Glæder;

for dens Flamme maa Mørket flye.

Snoe om Din Tinding o. s. v.

De Hiorde, som lege og spøge,
 lader Hyrden nu græsse paa blomsterklædt Bang,
 medens tredobbelt Ekko fra Skovenes Bøge
 sødt gientager hans Fløites Klang.

Snoe om Din Tinding o. s. v.

Her sig Venus med Dands forlyster
 blandt sine Nymphers Chor i det festlige Lag,
 imedens hist Vulcan de høie Fielde ryster
 med Ræmpekraft ved Hamrens Slag!

R a m i r e (til Anine):

R e c i t a t i v.

Velan! nu De! kom, opfyld nu vor Bøn!

A n i n e.

Ei jeg attraaer nogen sliq Løn;

(pegende paa Clorinde og Rosalia):
 disse tilkommer Kronens Hæder.

R a m i r e.

Dands, jeg berom Dem beider;

(pegende paa Dandini, som nikker med
en fornem Mine):
og det er Kongens Billje.

Alid or

(i en heroligende Tone til Anine):

Dands fun, mit Barn!

(En Page bringer Kamire en ziirlig Sam-
bourin, som han overleverer Anine, der prøver
den under Ritornellen til følgende)

W i s e.

Anine.

Hvad vil Riigdom vel sige?

Hvad er Glands og Herlighed?

naar man ei har tillige

den hulde Hiertefred?

Nei, elske ømt og ærligt,

og dele Alt saa Kierligt:

har Hoffet nogen Fryd, som kan lignedes dermed?

(med Varme):

nei, den har aldrig kiendt Lykken, som savner
Kierlighed!

E h o r.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

(Under Mellemspillet af hvert Vers danser Anine, accompagnerende sig med Tambourinen. Clorinde og Rosalia yttre Harmes og Misundelse).

Anine.

2.

Til et Hof blev Dorinde
bragt fra sit Fødested;
hun ei kunde sig finde
i al den Herlighed:
hun sig maatte forstille,
og stolt og fornem spille;

ved Hoffet, siger man, ei yndes Ærlighed.

(som før):

nei! den har aldrig kiendt Lykken, som savner
Kierlighed!

C h o r.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

Anine.

3.

Til sin Hiemstand tilbage
saa glad Dorinde gaaer;

Ⓖ

Lykken kan hun blot smage
 i fordums ringe Kaar!
 af reen og Føldfri Glæde
 er hendes Liv en Kiæde:
 thi hvor Derinde var, hendes Effer var med.

(med det varmeste Udtryk):

O! den har aldrig kiendt Lykken, som savner
 Kierlighed!

E h o r.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

Anne (flyer Tambourinen tilbage til Namire,
 som giver den til en Page).

Namire (med Lidenſkab):

O Hulde! det er nok; ene Din Krønen bliver!
 det er Din Konge ſelv, ſom i Dag Dig den
 giver!

Anne (beſtyrtſet):

Hvad, Kongen!?

Dandini

(reiſende ſig, med dumt Hovmod):

Ja! jeg Dig den giver!

Anine

(betragtende ham med Afstød og Forfærdelse):

Aldrig! nei! —

(Hun iler ængstelig ud, og kaster Rosen fra sig, som Alidor har givet hende).

Dandini.

Hvilken Frækhed!

Choret.

Gud!

Hun trodser Kongens Bud!

(Alidor tager Rosen op, og gaaer med Rasmire. Baronnen, Glorinde og Rosalia følge efter, Alle i den største Bestyrtelse. Dandini bliver tilbage).

Choret.

Hvilken Frækhed! O Himmel!

Hun iler flux afsted!

Baner Vi i den Stimmel!

Vi Alle følge med!

(Alle ile ud).

T r e d i e A c t.

Samme Decoration.

F ø r s t e S c e n e.

Rosalia (allene).

R e c i t a t i v.

Gud! det oplever jeg! Raseri, Hævn og Harm
fortære nu min Barm!

Midt i min Lykkes Drøm, Gud! falsk han mig
forlader!

Seg mig forhaanet seer! Seg alting affhyer,
hader!

A r i a.

Seg alt i Tanker Dronning var!
jeg paa min Pande Kronen bar!
Sag alt ved Kongens Side sad!
lyksalig, misundt, frygtet, glad!
Blandt Folket jeg uddeelte Gaver!
jeg hersted over tusind Slaver!

Kort, ved Hsighed, ved Rang, ved Glimmer og
 ved Pragt
 tvang jeg hver Undersaat at hylde Skionheds Magt.
 Men, o Gud! blot et Glimt — alt er min Lykke
 bristet!
 min Elsker mig sviger! hans Hierte har jeg mistet!
 Haabet forsvandt,
 da det oprandt!
 Jeg alt i Tanker Dronning var!
 jeg Kronen paa min Pande bar!
 Jeg alt ved Kongens Side sad,
 lykkelig, misundt, frygtet, glad!
 Midt i min Lykkes Drom min Elsker mig forlader! osv.
 (Da Capo).

U n d e n S c e n e.

Rosalia. Glorinde.

Rosalia. Nu vel! hvad for Tidenbr bringer Du, Søster?

Glorinde. Det er en reen Umulighed, at faae nogenting at vide. Hele Slottet er i Oprør.

Rosalia. Og den fremmede Dame — ?

Glorinde. Man har ladet sætte efter hende, men forgieves: hun er ikke at finde, og ingen veed, hvor hun er bleven af. Damen, hendes Pager og

hele hendes Følge, i en Haandevending er det altsammen forsvundet!

Rosalia. Saameget bedre! — Det er dog nogen Straf for Kongen.

Clorinde. Det Eneste man har fundet efter hende, er en grøn Sko, som hun tabte, i det hun tog Flugten; men den Sko er saa lille! saa nydelig! — man skulde næsten troe, at baade Skoen og den God, der kunde passe den, maatte være blevne til ved Røgleri.

Rosalia. Nu, og denne Sko?

Clorinde. Som jeg hører har Kongen bemægtiget sig den med den heftigste Henrykkelse, og nu er han saa forlibt i den, at ingen er istand til at faae den fra ham.

Rosalia. Hvilken Grille!

Clorinde. Vist er det en Grille; derfor vil den ogsaa snart gaae over igien. Jeg er vis paa: Kongen kommer endnu tilbage til os!

Rosalia. Troer Du rigtig det, Søster?

Clorinde. Ganske sikkert. Han er nødt til at givte sig i Dag. Efter al Rimelighed kommer den forbistrede fremmede Dame ikke mere tilbage; de Andre kan ikke komme i Betragtning; selvfølgelig maa det jo enten blive mig eller Dig, som — —

Rosalia. O, Clorinde! hvad Du henrykker mig! jeg var halvdød! —

Clorinde. See! see! der kommer han!

Rosalia. Ja, ja! det er ham! det er ham!
O! hvor mit Hjerte banker!

Clorinde. Sagde jeg ikke nok, at tidlig eller
seent kreb han dog igien til Korset? — Imidlers
tiid maae vi dog i Forstningen lade en Emule
stodte.

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. Dandini.

Dandini (sagte): Uha! der ere jo mine to
Dulcineer. Det er en ynkelig Bekjendelse jeg har at
giøre dem! — Hille den Ulykke! de gider ikke engang
see paa mig. Mon de allerede skulde have faaet Nys
om, at jeg ikke mere er Konge. — (høit): Mine naas-
digste Frokener —!

Clorinde. Ah, Deres Majestæt! er det
Dem? —

Rosalia. Hvorledes? Deres Majestæt har
betænkt sig og har den Naade —?

Dandini. Ja, ja, jeg har den Naade. —
De seer mig ellers ganske perplex, ganske — ganske
besippet —

Clorinde. Lad os ikke tænke mere paa hvad
der er skeet.

Dandini (sagte): De veed ingenting!

Rosalia. Jeg for min Deel, jeg haade glemmer og tilgiver alting.

Dandini. Gud velsigne Dem for det! De har ret et iegodt Genmæt! Men jo længer jeg taler med Dem, jo mere voxer min Betuttelse.

Rosalia. Hvorfor det, Deres Majestæt?

Dandini. Det skal jeg nu ret strax sige Dem uden Falbelader. Seer De — De kender mig ikke ret. Man skal ikke skue Hunden paa Haarene, og skøndt De just ikke skulde see det paa mig, saa er jeg i Grunden en forbandet snurrig Griis, der har hele Hovedet fuldt af Roman-Ideer og saadant andet sølsomt Galleskab. Iblandt andre Dumheder har jeg ogsaa den, at jeg partu vil være elsket ene og allene for min egen Skyld. Siig mig derfor reent ud af Posen: er det ikke min Trone, min Krone, min Kongemagt, der stikker Dem mere i Dinene end mine personlige Dyder og Meriter? hvad?

Clorinde. Hvorledes, Deres Majestæt! kunde De virkelig troe — ?

Rosalia. Er det muligt, allernaadigste Konge, at De kan have os mistænkte for saa skammelig en Egennytte?

Dandini. Ja, her nu: der er ingenting at forsværge, og dersom jeg nu var —

Clorinde. Taal dog aldrig derom, Deres Majestæt! Om De endogsaa var den ringeste af Deres Undersaatter, saa vilde jeg dog foretrække Dem for Alverdens Konger og Keisere!

Dandini. Ja, saa er jeg ovenpaa! De gjør mig ganske henrykt!

Rosalia. En straatagt Hytte og Deres Hjerte, det er Alt hvad jeg ønsker!

Clorinde. En Drik Kildevand, en Brøds skorpe og Deres Kierlighed, o! det er mig mere end nok!

Dandini. Er det ogsaa vist og sandt?

Clorinde og Rosalia. Det sværger vi Deres Majestæt til!

F i e r d e S c e n e.

De Forrige. Baronnen af Montefiascone.

Baronnen (ganske hæseblæsende): Na, mine Døttre! Na, hvilken Begivenhed! —

Rosalia. Hvad er der hændet, min Fader?

Clorinde. Hvad er det? —

Baronnen. Forestil Jer engang! — betænk bare! —: Kongen —

Rosalia. Nu vel? Kongen? hvad han? —

Baronen. Kongen — var ikke Konge!

Dandini. Eaa! der drattede jeg da af Tro-
nen!

Rosalia. Hvad hører jeg!?

Clorinde. Er det muligt!?

Baronen. Den, som gav sig ud for det, var
en Karl af Kongens Følge, et Menneske af gemeen,
borgerlig Extraction, som hedder —

Dandini (tuffer): Polycarpus Dandini.

Rosalia. Polycarpus Dandini?

Clorinde. Det er skrækkeligt!

Baronen. Det er himmelraabende! himmel-
raabende!

Clorinde (pegende paa Dandini): Der staar
han, den — den Synder! —

Baronen. Var det ikke af Respect for hans
Gleiels Raabe, jeg kunde —!

Dandini (sagte): Nu faaer jeg vel et Livfuldt
Hug til!

Clorinde. Men hvem er da den rigtige
Konge?

Baronen. Ja, hvem skulde nogensinde have
dremt om det? — det er den unge Baabendrager,
som i Gaar var hjemme paa mit Slot; det er ham,
den drabelige Helt, som vandt Seier over de allers-
mandhaftigste Riddere, og som erholdt Turnerings-
prisen.

Rosalia og Florinde. Ham!? — O Gud!
er det muligt?

Baronen. Der kommer han, den ufsatteerlige
Yngling! der kommer han! — (til Dandini): Af
Veien, Du!

Dandini. Nu er jeg tilovers, kan jeg
mærke!

Femte Scene.

De Forrige. Alidor. Ramire (prægtigt
klædt). Nogle Drabanter, (som deels
gaar foran, deels bag efter ham).

Ramire. Alidor! har man fortsat Eftersø-
gelsen?

Alidor. Ja; men til ingen Nytte. Hun er
ikke at finde.

Ramire. Ulyksalige Skiebne! Mine Befæ-
linger ere dog vel blevne forkyndte blandt Folket?

Alidor. Ja, Konge; og inden en Time skal
Du see alle de unge Skionheder, som ere værdige at
dele Din Krone, forsamlede her paa Slottet.

Ramire. Du veed den Betingelse min tilkom-
mende Dronning maa opfylde. Siden jeg kun har
dette eneste Minde tilbage om den skionne Ubekiendte,
o, saa vil jeg dog i det mindste —!

Baronen (bukkende): Allerstormægtigste Monark! jeg og mine Døttre — — Mine Døttre og jeg —

Ramire. Deres Døttre, Baron, skal blive lykkelige. Jeg paatager mig at sørge derfor: jeg kender deres brændende Kierlighed for denne Cavalier — (pågende paa Dandini).

Dandini (brystende sig): Det er mig, som er Cavalier!

Ramire (bliver ved): Og jeg befaler: at endnu i denne Dag skal en af dem tage ham til Mand!

Clorinde og Rosalia. O Himmel!

Dandini (sagte): Hvem af dem mon der nu tager mig?

Baronen. Men, allernaadigste Herre! —

Ramire (bydende): Det er min Villie!

Baronen (bukkende): I Guds Navn! saa er det min med!

Ramire. Nu nok derom. Jeg gaar til Statsraadet, og meddeler det mine Beslutninger. I mine vise og erfarne Benneres Barm vil jeg nedlægge alle mine Ønsker, alle mine Forhaabninger! — Kiere Alidor! forlad Du mig ikke! —

Baronen. Deres Majestæt! tør jeg i dybeste Underdanighed haabe, at de Ønsker, hvori jeg har synet imod Respekten, kan blive mig tilgivende og par-

donnerede? — Tael! befael! hvad skal jeg gøre, for at affone min Brøde?

Ramire. Tie! (han gaaer med Alibor og Drabanterne).

Baronen. Min Mund er stum, Deres Majestæt!

S i e t t e S c e n e.

Dandini. Baronen. Rosalia.
 Glorinde.

Baronen. Hørde I det, mine Døttre, hvorledes jeg kan tale, naar jeg vil? — Naa, og hvad siger nu De, Cavalier?

Dandini. Ak, mine dydzigende, allerfjønneste Damer! Jeg siger — jeg er ikke ganske stød fra Regjeringen, siden jeg endnu regierer og fører Regimentet i Deres Hjertter.

Rosalia. Jeg har ingen Lyst til at giøte mig, min Fader!

Baronen. Hvad nu, Frøken? Hvad er det for en Snak? Vil Du bilde mig ind, at Du ikke har Lyst til at giøte Dig?

Glorinde. Jeg vil nok lade min Søster gøre det Skridt førend jeg.

Dandini. Det var af en anden Pose!

Baronen. Nei, see mig engang! I Gaar klamredes de om, hvem der skulde have ham, og i Dag klamres de om, hvem der ikke skal have ham!

Clorinde (stolt): Hvem er denne Person, at han tør trachte efter en Gre — ?

Baronen (halvsagte): Hørde Du ikke, at Hans Majestæt kaldte ham en Cavalier?

Dandini. Og sagde De ikke selv, at om jeg endogsaa var den ringeste af mine Undersaatter, saa vilde De dog foretrække mig baade for Konger og Keisere?

Rosalia. Hvad har han at tilbyde os?

Dandini. En straatagt Hytte og mit Hjerte.

Baronen. Savist, „mit Hjerte!“ — saa var det just.

Clorinde. Jeg skulde lade mig nøie med — ?

Dandini. — En Drik Kildevand, en Brødkorpe og min Kierlighed.

Baronen. Ingen Hocuspocus, mine Frøken-
ner Døttre! Ingen Raisonneren! Ingen Indven-
dinger! I maae enes som I kan bedst. For mig
maa I gierne spille Terving om ham, trække
Straa om ham, men endnu i denne Dag skal en

af Jer have ham til Mand, det staaer fast! det er
 Majestættens Onske og Baronen af Montefiascones
 Ordre og Befaling! (til Dandini): Nu vil vi lade
 dem have et Nieblif at betænke sig i; følg De imid-
 lertiid med mig, lille Ewigerson, og hielp mig at be-
 stride det vanskelige Mundskienke-Embedet! Kom,
 Cavalier! (Han tager Dandini under Armen og
 gaar ud med ham).

S y v e n d e S c e n e.

Rosalia. Glorinde.

Rosalia. Hvilken Ydmygelse!

Glorinde. Jeg quæles af Uergretse!

Rosalia. De kan gjøre ved mig, hvad de
 vil: men jeg tager aldrig den Polycarpus!

Glorinde. Jeg sværger, jeg skal i Evighed
 aldrig blive hans Gemalinde!

Rosalia. Men seer jeg ret!? — er det ikke
 Anine, der kommer anstigende?

Glorinde. Hvad? Anine? — jo, i Sandhed!
 det er hende selv!

Rosalia. O, det Spøgelse! Naa, det fattes
 des da kun, at det lille Dyr ogsaa skulde komme
 her og gjøre os Skam! —

A t t e n d e S c e n e.

Rosalia. Anine. Glorinde.

Rosalia. Hvad vil Hun her, Mamsel?

Glorinde. Hver tør Du understaae Dig, at komme her til Hoffet saadan som Du seer ud?

Anine. Hør mig dog, førend I begynder at skændte: jeg har siddet oppe den hele Nat, og i Merges, da jeg mærkede der endnu ingen kom, saa blev jeg saa ængstelig! — Jeg vidste ikke, hvor jeg skulde gjøre af mig, og saa lige med eet løb jeg afsted, for at erkynndige mig om alle dem, som interesserer mit Hjerte. —

Rosalia. Du skal nok see, man bryder sig meget om „at interessere Dit Hjerte.“

Anine. Og saa, da jeg kom her, saa hørde jeg Bekiendtgjørelsen fra Kongen —

Rosalia. Hvilken Bekiendtgjørelse?

Anine. Ih, Kongen lader jo alle Landets unge adelige Damer, som endnu ere ugifte, indbyde til at komme herop paa Slottet.

Rosalia. Hvad! Og Du bilder Dig ind, at det ogsaa angaaer Dig?

Anine. Ja, hvorfor ikke? Jeg er af ligesaa god Adel som I — I ere ikke yngre end jeg — og givt er jeg heller ikke, hvad jeg kan blive! —

Clorinde. Har man i Verden hørt Mage til hendes Uforstaaenhed?! — Hvad! Du tør have den Indbildning om Dig selv, at Du —?

Anine. Jeg ligesaa vel som en anden. —

Rosalia. „Prindsesse Afkepot!“ — nei det vilde dog flinge altfor snurrigt!

Anine (med mild Bebreidelse): Hvis Behandling er Skyld i, at jeg har faaet det Navn? —

Clorinde. Paa Timen skul Dig! — Deres som nogen saae Dig i Selskab med os: hvad vilde man da tænke?

Anine. Vær I kun rolige. Jeg vil sige, at jeg er Jeres Tienestepige — saa lyver jeg ikke!

Rosalia (sagte): Clorinde! jeg faaer et uop-
perligt Indfald! Kongen har begieret en af os til
sin Polycarpus Dandini; Anine er vores Søster.
Kunde vi nu ikke —?

Clorinde (sagte): Jeg forstaaer Dig! o, det er ypperligt udtænkt!

Rosalia. Til hende er han, sagtens god nok!

Clorinde. Halvparten for god! — Men saa maae vi tale venligt til hende.

Anine (sagte, seende sig om efter Namiere): O Gud! hvordan skal jeg faae at vide, hvor han er?

Clorinde. Hør engang, Anine: saa det vilde da fornøie Dig at blive gift? —

Anine (smilende): Hm! ja, det kom an paa, med hvem det var.

Rosalia. Nei, hør bare! Tomsruen vrager ordentlig!

Clorinde. Husker Du Kongens Vaabendrager, som kom hiem til os i Gaar?

Anine (sagte): Om jeg husker ham!

Clorinde. Stod han Dig an?

Anine (med Varme): Ja! meget!

Rosalia. Ah, biev lidt, lad os ikke forhaste os. — Seer Du, Anine: det er ikke det unge Menneske, som kom med Alidor, vi mener.

Anine (naiv): Ja, men seer Du, Rosalia: det er netop ham jeg mener!

Clorinde. Det troer jeg nok! Du er ikke fræsen: det var Kongen.

Anine (yderst forundret): Hvorledes!? Var det Kongen?

Rosalia. Sh ja! han havde forklædt sig saaledes.

Anine. Det var Kongen! (sagte): O! jeg arme Pige! —

Clorinde. Ja, ja, det var Kongen! Men hvad gaaer det Dig an? Du sætter jo et Ansigt op, som om —!

Anine. Virkelig Kongen!? — Men hvem var det da I talde om?

Rosalia. Sh, om den Person, som gav sig ud for ham, og som tog os med sig hjemme fra i sin Kareth.

Anine. Hvad! ham, som I vare saa forlippede i?

Clorinde. Den næsvise Tøs!

Anine. Nei, mange Tak! ham skiotter jeg ikke om; behold ham kun selv. Jeg syntes ikke om ham, dengang han var Konge, og at han har hørt op at være det, det har langt fra ikke gjort ham smukkere i mine Dine.

T e r z e t.

Rosalia (med Heflighed):

Du ham ægte skal!

Clorinde (ligeledes):

Du ham elske skal!

Anine (bestemt):

Nei! thi I maa vide:

jeg kan ham ei lide!

Clorinde og Rosalia

(afværlende):

Hvad understaaer Du Dig at sige!?

Gaa strax herfra, Formastelige!

Man har med hende sin Dval!

(Endnu heftigere):

Gaa strax Din Nei!

Anine (som før):

Nei! nei!

herfra jeg viger ei!

Clorinde og Rosalia.

Den lille Taabenakke!

hvor dristigt hun tør snakke!

Du ham ægte Kal og elste med!
 Affted! affted!

Anine.

Nei! thi I maae vide:
 jeg kan ham ei lide!

(grædende af Harme):

Nei, jeg gaaer ei min Dei!
 og jeg ham elsker ei!

Clorinde og Rosalia.

Hvorledes? Du adlyder ei?
 Vi os af hende tage,
 og vil som Søstre mage,
 at Gjenten kan faae sig en Mand! —

Anine (hulkende):

O Gud! mig hver en Siel nedtrykker! —

Clorinde og Rosalia

(spodske):

Men Kamsellen, hun har Nykker!

Anine (utaalmodig):

Na, I jo selv ham ægte kan!

Clorinde og Rosalia.

Den lille Taabenakke!
 hvor dristigt hun tør snakke!
 Du ham ægte skal og elske med!
 Men nu afsted!

Anne (grædende):

Nei, nei, nei, nei!
 jeg ham elsker ei!
 jeg ham ægter ei!

(ærgert):

og jeg gaaer ei min vei!

Clorinde og Rosalia.

Hvorledes! Du adlyder ei? —
 Der Kongen er!

Rosalia (til Clorinde):

Dette Drog maa han ikke
 finde hos os her!

Clorinde.

Nei, det ei sig kan stikke,
 at han her Dig seer.

Begge

(ville støde hende ud):

Derfor gaar Din Vei!

Anine (affides):

Nei, denne gang adlyder jeg dem ei! —

Jeg er dog meget at beklage!

og Ingen vil sig af mig tage!

Clorinde og Rosalia

(som før):

Hør blot til den Formastelige!

hun understaar sig Nei at sige! —

Du ham-ægte skal og elske med!

Afsked! afsked!

Gaar strax Din Vei!

Anine (med Kraft):

Jeg bliver her: jeg lystre Eder ei.

Clorinde og Rosalia

(til hinanden):

Hvad synes Dig? hun siger Nei!

Gaa kom og lad os gaar vor Vei!

Anine (igientager):

Jeg bliver her; jeg lystre Eder ei.

Clorinde og Rosalia (gaar forbittrede bort).
 Anine (græder høit).

N i e n d e S c e n e.

Anine (allene; noget efter) Kamire; (han
 kommer langsomt ind, nedstunken i dybe
 Tanker).

Anine. Saa det var Kongen! — O Gud!
 hvad har jeg dog gjort? Hvorfor kastede jeg denne
 dyrebare Talisman, den skienne Rose fra mig?! —
 Og mine Søstre — hvorledes de behandler mig —
 mig, som tog saa kiedigt imod dem — mig, som
 elsker dem! — Jeg har gjort Alt, for at vinde deres
 Omhed — jeg har vartet dem op, uden nogensinde at
 knurre, uden nogensinde at ytre en Klage, og nu —
 nu vil de jage mig bort, uden Medynk — uden mind-
 ste Barmhertighed! — O Gud! jeg er dog ogsaa me-
 get uheldig! (hun græder).

Kamire, (som er kommen ind, under Slut-
 ningen af Anines Replik, vaagner af sine Drømme-
 rier): Hvad seer jeg!? En ung Pige i Taarer! —
 Men nei! jeg tager ikke feil! Det er jo den lille Ani-
 ne, Baronens Steddatter, hvis Skiebne interesserede
 mig saa levende. — Hvad skæder Dig, mit Barn?
 hvem kan have gjort Dig Fortred?

Anine (sagte): Det er ham! (høit, stræbende at holde sine Taarer tilbage): O, det er ingenting, naadigste Herre! det er ingenting!

Kamire. Vee den Forbavne, som torde driste sig til at mishandle Dig her!

Anine (sagte): O min Gud! hvad han er bleven smuk, siden han blev Konge! Mon han kanstee skulde have sundet min Kæse?

Kamire. Du græd dengang jeg forlod Dig, og nu da jeg finder Dig igien, nu fælder Du atter Taarer?

Anine. Det var egentlig, fordi jeg ikke maatte komme med til Stadsen — jeg har ogsaa drømt derom den hele Nat.

Kamire. Du har drømt derom?

Anine. Ja; og dersom min Drøm er sand, saa maa der have tildraget sig forunderlige Ting.

Kamire. Det har der! — Men hvad saae Du da i Din Drøm?

Anine. Hvad jeg saae? — for det første saae jeg Dem; men dengang var De endnu ikke Konge — og ingen lagde Mærke til Dem.

Kamire. Ingen? Ilet ingen? —

Anine. Nei, ingen uden en Dame, som kom her pludselig med et stort Selge af Piger, og Vaaben- dragere og Hæffolk —

Ramire. Store Gud! er det muligt? Hvad! Du har drømt —?

Anine. Ja, alt det har jeg drømt. Og det lod ordentlig som De elskede den Dame en Emule.

Ramire. O! hendes Billede udslættes aldrig af min Siel! — Aldrig var nogens Kierlighed sømmere og mere brændende, end den jeg føler for hende!

Anine (sagte): O Gud! dersom han vidste, at det er den stakkels Anine!

Ramire. Men hvorfor er hun reist herfra? Hvorfor har hun forladt mig?!

Anine. Det skal jeg sige Dem: fordi hun ikke skjøttede om en Krone, som hun ikke troede hørte Dem til.

Ramire. Er det muligt? det var Årsagen? — O! hvorfor gav jeg mig ikke tilkiende? — Alidor! o, Du har gjort mig ulykkelig! (Han bliver staaende som tilintetgjort.)

Anine (rører ham ved Armen): Men hør dog! alt dette er jo kun en Drøm, og det var vel muligt, at —

Ramire. Det er ligemeget! Alt hvad der minder mig om hende — Hvor er hun? Ud hvad Kant flygtede hun?

Anine. Hun er kommen tilbage. —

R a m i r e (med Lidenſkab): Kommen tilbage?!

U n i n e. Ja, — hun er her.

R a m i r e. Hun er her?! Nu, og da hun kom tilbage, hvad hændte der da? —

U n i n e, (de fire første Ord med Ild): Da hun kom tilbage — (langſomt): ſaa vaagnede jeg!

R a m i r e. Himmel! hvilken beſynderlig Overeensſtemmelſe!

D u e t.

U n i n e

(med Blidhed):

De elſked hende da oprigtig?

R a m i r e

(lidenſkabelig):

Hun for min Lykke er mig vigtig!

Jeg hører end den Guldes Røſt!

dybt trængde den ind i mit Bryſt!

U n i n e (affides):

Endnu kan høre kan min Røſt!

den trængde dybt ind i hans Bryſt!

B e g g e (affides):

Men, hvad er det jeg fornemmer?

Clorinde, Rosalia, Anine, Ramire og
Baronen.

Jeg kan den Sag ei forklare,
ubegribeligt det er!

Alidor (affides):

Ene jeg kan aabenbare
det, som Ingen fattet her.

Dandini

(affides og modfalden):

Det ude med mig er;
jeg er ei Konge meer!

Clorinde og Rosalia.

Hvo kan os det forklare?
dog endnu haabe vi!

Baronen

(til sine to Døttre):

Den Møie kan I spare!
Hvad? endnu haabe I?

Anine (affides):

Alt mit Haab, ham at behage,
af! det er forbi!

Ramire (affides):

Aldrig kommer hun tilbage!
hvert et Haab er forbi!

Alidor (affides):

Arme Konge! dæmp Din Klage!
snart Din Qual er forbi!

Dandini (affides):

Man vil Kronen fra mig tage!
al min Magt er forbi!

(Almindelig Dands.)

Chor.

Samles her til Priis og Ære,
for vor Konges Glædeslag!
denne Fæst indviet være
Hymens, Amors Høitidsdag!

(Anine, som er bleven stødt tilbage af sine Søstre, iler giennem Rækken af de Damer, som staae paa samme Side af Skuepladsen, og vil stille sig iblandt dem).

Det halve Gruentimmerchor.

Hvem kan denne Pige være?

Hun os Alle ukiendt er.

(de skyde hende tilside).

Kom ikke her!

Anine

(atter henvendende sig til sine Søstre og Baronnen):

Mine Søstre! — min Fader!

J mig ogsaa forlader!

Rosalia, Glorinde og Baronnen.

Kryb i Skiul! kom os ei nær!

(Anine skydes yderst frem paa Skuepladsen, i en Krog ved Tronen. — Her forsoie de Dandsende sig bort, for at kunne staae ved Tronen i Baggrunden, naar Skuepladsen siden forandres).

Alidor (træder frem).

Eiebneens Bud min Bæbe forkynder:

J, som attraae et Diadem,

træder Alle i Kredsen frem!

Piger, udrustede med Under,

J Landets Skionne, hører mig!

(Under denne Replik af Alidor, ombyttes Anines ene Sko uformærkt, medens hun stikker

Foden tilbage i den forreste Coullisse, hvorved hun staaer).

Anine. Amire. Florinde. Rosalia.

O Gud! jeg neppe tør høre!

Dandini (affides):

Han Hocuspocus vil gjøre!

Baronen (sagte):

Hans Dom jeg neppe tør høre!

(En Dame bringer den lille grønne Sko paa en hviid Sølvbrocades-Pude, som hun lægger ned midt paa Skæpladsen. En anden Dame bringer en Krone paa en broderet rød Floiels Pude).

Alidor.

For Kongens Haand at vorde værd,
en Nø denne Rose maa vinde.

(Han tager den hvide Rose ud af sin Barm).

Anine (affides):

O, min Gud! det min Rose jo er.

Florinde, Rosalia og Damerne
(forundrede):

Denne Blomst giver Kongen en Gemalinde?!

Alid or (med Eftertryk):

Men, hvo til Rosen har Attraa,
maa her først en Prøve bestaae.

Clorinde, Rosalia og Damerne.

Denne Prøve vi vide maae!

(Siig os, Herre, hvad Du mener?)

(
Anine (betragtede Rosen):

(Hil den Mø, som den fortjener!

Alid or

(med Bægt, pegende paa den lille grønne Sko):

Kun den, hvis lille Fod kan passe denne Sko,
hun ene Kronen og Rosen fortjener.

Rom! prøv den hver, som det tør troe.

(Anine betragter den grønne Sko, hun har paa
Foden, som for at sammenligne den med den an-
den).

Alid or (til alle Damerne):

Rom! prøv den!

Rosalia og Clorinde.

Jeg tør det ei!

De andre Damer.

Vi tør det ei! Nei, nei, nei, nei!

Anine,

(i det hun med Raskhed iler hen til Alidor):

Saa er det mig, som Rosen fortjener!

Elorinde, Rosalia, Baronen,

Dandini og hele Choret.

Hvad! hun tænker paa et Diadem!?

Kryb i Skjul! gaar Du strax hjem!

Ramire og Alidor

(til Anine):

Vakre Glut! træd Du kun frem!

(Alle nærme sig til Anine).

Elorinde, Rosalia, Baronen,

Dandini og hele Choret.

Hun er vist fra Forstanden!

Ramire og Alidor.

Træd Du kun frem!

Alidor (lyssende paa de Andre):

Lys, stille!

Anine

(frimodig, i det hun tager Skoen):

Lad see!

den mig passer maaskee.

(Hun prøver Skoen, og bryder ud, mere talende end syngende, men dog langsomt):

Det er min Sko;

den passer jo!

her er den anden!

Alle (høist bestræftede):

Gud!

Alidor (rækker Anine Rosen):

Ja, Rosen er Din!

Ramire

(synker for Anines Fødder):

O Elfte! Du er min!

(Stor Gruppe, hvori Alle, efter deres forskellige Forhold til Stykkets Handling, deeltage. I det Dieblie Anine sætter den fortryllede Rose i sin Barm, grouppere alle Fruentimmerne sig foran hende, og nu sker Forvandlingen saavel med hende, der pludselig sees i samme prægtige Dragt som i anden Act, men

uden Hovedsmykke, som med Skuepladsen, der forandres til en glimrende Ridderhal med en Trone i Baggrunden. Tronen ved Siden forsvinder).

Alidor, Dandini og Choret.

Hil Dig, vor unge, skienne Dronning!

Lyksaliggjör vor Konning!

(Ramide leder Anine hen til Tronen, tager Kronen fra Damen, og sætter den paa Anines Hoved).

Almindeligt Chor.

Bring til den Skønneste en Krands!

Hil den Mø, som kan Rosen vinde!

Med Jubelsang bland Glædens Dands!

Priis Skionheds Seiervinderinde!

Clorinde og Rosalia. O Gud! det var hende! Anine!

Anine. Ja, det er mig, som beder om Teres Vensteb, som lover Ter at glemme Alt, men som bestandig vil erindre, at hun er Teres Søster!

Baronen. Af, min Datter, Hendes Majestæt Dronningen, er dog et velsignet Barn!

Ramide. Bort med alle ubehagelige Erindringer! Lad os blot tænke paa at høitideligholde denne

Kjønne Dag! — D, vise og dydige Alidor! hvormeget
 skylder jeg Dig ikke!

Alidor. Min Søn! Din Lykke var stedse mit
 eneste Dienneed; for at see Dig i tryk Besiddelse deraf,
 maatte Du eie en huld, elskværdig Mage, smykket med
 Gode og Dyder. Jeg fandt denne Skat til min Søn;
 tryk den nu til Dit Hjerte! dette Klenodie er en ædel
 og dydig Kvinde, Jordens herligste Prydelse! Hun
 var klæk i Modgang, beskeden i Høihed, trofast i
 Kierlighed, kort: hun stod fast i enhver Prøve; Du
 har intet mere at ønske.

Anine (kaster sig i Alidors Arme). D, min
 Fader! min sømme Fader!

Alidor. Nu vel, min Anine! havde jeg Uret,
 dengang jeg sagde:

Du, kære Barn, tilfreds Dig give!

lad Gydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god: Du bliver lykkelig!

Slutnings-Chor.

Synger høit til Priis og Ære

for vor Konges Glædeslag!

Denne Fest indviet være

Amors, Hymens Høitiidsdag

(Under en stor Glædesgruppe falder Dækket).

Annærkninger om Klædedragterne:

Ramire: 1ste Act: som fransk Riddermand; fra 3die Acts 5te Scene i kongelig Dragt.

Alidor: 1ste Acts 1ste Scene: som Bettler; samme Acts 5te Scene: lang sort Fløiels Kiøle med en Bræm af carmoisin Fløiel eller Atlas. Carmoisin Fløiels Underdragt.

Danbini: 1ste Act: Jagtdragt. Fra anden Acts 13de Scene: Couleur de Rose kongelig Dragt.

Baronen: 1ste Acts 3die Scene: Slobrok og Fløiels Kalot; samme Acts 7de Scene: prægtig, men naragtig gammeldags Hofdragt.

Glorinde: 1ste Acts 1ste Scene: hviid prægtig Silkedragt; samme Acts 7te Scene: rød meget pragtfuld Fløiels Kiøle i Hof-Costume.

Rosalia: 1ste Acts 1ste Scene: samme Costume som Glorinde. Samme Acts 7de Scene: himmelblaa Fløiels meget prægtig Hofdragt.

Anine: 1ste Act kort Kiøle af graat eller brunt Stof. 2den Act: aldeles hviid meget pragtfuld Dragt.

Onfel = Rollen.

Skuespil

i een Akt.

Efter

le Confident par Hasard.

Comedie en un Acte, et en vers.

Par le Cit: Faur.

Af

P. Kruse.

Kjøbenhavn 1802.

Trykt og forlagt af Math. Joh. Sebbelow.

P e r s o n e r n e .

D o r v a l , Handelsmand.
L u i s e , hans Datter.
B l a i n v i l l e , riig Amerikaner.
F l o r i c o u r , hans Søstersøn.
J u l i e , Selskabsjomfrue.
F i r m i n , gammel Handelsbetient.

Scenen er paa Landet, ikke langt fra en Stæd.

Stuepladsen forestiller en Have, i Baggrunden et Gitterværk, paa den eene Side, et Huus, paa den anden en tyk Løvhytte.

Første Scene.

L u i s e, J u l i e.

J u l i e.

Dg han vil giorte Dem bort, uden at spørge Dem til Raads?

L u i s e.

Du veed selv, hvor modbydeligt det maae være mig.

J u l i e.

Hvor det er fortredeeligt! dersom nu det ikke var kunde vi ret leve fornøiet her, tæt ved Bryn og i den deiligste Egn, man vil ønske sig!

L u i s e.

Alt hvad jeg havde at tænke paa var kun at faae ham, Du veed nok selv, at see engang imellem.

J u l i e.

Det er slet ikke fiønt af Deres gode Fader at spille os det Puds.

L u i s e.

Troer han, det vil falde mig let at adlyde ham, naar jeg holder af Floricour, saa troer han meget feil.

S u l i e.

Nei vist nok! De har givet deres Hierte til ham, og ingen kan tiene to Herrer.

E u i f e.

Kunde jeg andet? jeg saa ham i et Besøg hos min Tante; han indtog alle ved sit raske godmodige Væsen; jeg kunde ikke lade være at finde ham elskværdig. —

S u l i e.

Og det elskværdige maae man jo gjerne elske?

E u i f e.

Saaledes gif det i det mindste, men dog ikke strax. Han kom der ofte, han gjorde sig Umage for at behage; og uden at tænke noget derved besøgte jeg min Tante tiere end ellers, og hvergang, jeg kom traf jeg Floricour der; var han der ikke, blev jeg urolig og ængstlig, og naar han kom bankede mit Hierte høit af Glæde; jeg mærkede det; jeg kaldte min Fornuft til Hielp, men den flygter naar man elsker; han talte til mig om ligegyldige Ting, men vi skælvede begge to, og vore Dine forstode hinanden. Hans sømme Hierte, hans lyfflige Udvortes, hans Forstand, som alle beundrede, gjorde mig til hans! og hvad der endnu mere binder mig til ham, er den søde Glæde at see og høre ham, yndet og roest af alle. Ja! jeg forsikrer Dig, dersom det endnu stod i min Magt at vælge, vilde jeg vist foretrække Forstand for Skønhed. Denne er altid den samme, og man seer den bestandig, hiin derimod interessere altid paa en nye Maade.

J u l i e.

Og maaskee den deres Fader har valgt er lovlig dum; ihnu, det vilde kun være en Grund mere til at vise ham af; men hvorfor tilstaaer De ikke deres Fader deres Kierlighed?

E u i s e.

Jeg havde i Sinde at tie dermed i nogen Tid endnu; lad os bare forsøge paa at vinde Tid; naar Floricour først har faaet Brev fra sin Onkel, vil han tale.

J u l i e.

Da troede jeg dog just ikke, han vilde spørge ham synderlig til Raads; thi De veed selv, han adskillige Gange har moret os ved at fortælle hans Underligheder.

E u i s e.

Sa! det er kun saalænge han er langt borte; men endskiønt han er letsindig nok til at lee en Smule af ham, har han dog meget tit sagt mig, at han fryter for at mishage ham; han elsker og ærer ham, og Du bedømmer ham meget urigtig, naar Du troer at det er af Ondskab han taler saaledes; naar han bliver sagt imod, kan intet holde ham i Tømmene, men han føler snart han har Uret, og hans Hierte oprætter i samme Dieblif, hvad hans Hoved har forbrudt.

J u l i e.

De forsværer ham med vel megen Varme. Der er deres Fader; pas nu paa!

Anden Scene.

D o r v a l , d e F o r r i g e .

D o r v a l .

Har Du nu raadført dig, med din Veninde? Du tier; jeg troer Du er et lydigt Barn, og jeg har just heller ikke i Sinde at tvinge Dig til at samtykke; men jeg har givet mit Ord, og ved snart at give dit Minde dertil vil Du opfylde en god Faders Ønsker som elsker Dig.

L u i s e .

Jeg har aldrig før havt nogen anden Villie end Deres, men dette er dog en anden Sag; og hvor en Pige skal gaae saa mange Farer imøde, troer jeg ogsaa hendes Hierte bør have en Stemme med.

D o r v a l .

Lad bare min Ven først komme; skøndt jeg aldrig har seet ham er jeg dog vis paa, at han snart vil bringe Dig til at elske sig. Troe ikke at jeg staaer hen i Beiret og roser ham for Dig; min Compagnon har sagt mig, at det er en fortreffelig munter Mand! han har kiendt ham nøie, og Du veed man kan lide paa hans Ord! Han skal være vittig, munter, tjenstagtig, og Du vil ligesaa vel, som jeg finde ham meget elskværdig. Ja, lad være han ikke er ung mere saa har han dog hele Ungdommens Varme; han elsker Dig iverligt høit, kommer med det første, og gjør saamen en temmelig lang Reise for at gifte sig med Dig for han kommer fra Amerika.

S u l i e.

O! Hr. Dorval, hvor det er Skade, han reiser saadan en lang Wei, for at gjøre deres Datter For-
tred, thi hun har slet ikke Lyst til at gifte sig
endnu; naar man vil have dem, kan man finde
Mænd nok, som oven i købet er meget yngre, uden
at hente dem saa langt fra.

E u i s e.

Desuden er jeg alt for glad ved at være hos
Dem, min Fader! til at jeg skulde forlade Dem.

D o r v a l.

Det glæder mig; men Du seer jo daglig at
Børn maae forlade Forældrene for at følge Mænd-
dene.

S u l i e.

Blot Tanken paa Amerika kan komme een til
at skielve.

D o r v a l.

Der skal I heller ikke hen; I bliver i Frank-
rig, i Herlighed og Glæde.

E u i s e.

Men jeg maae dog opoffre min Frihed, og
maaskee mit Livs Lykke!

D o r v a l.

Vil Du bilde mig ind, Du ikke har Lyst at
gift Dig?

S u l i e.

O! Hr. Dorval! det synes hun vist meget
got om, det er kun Manden hun ikke kan lide; prøv
kun paa, at lade hende selv vælge og De skal see
hun givter sig i Morgen om De vil have det.

L u i s e.

O, ja! giv mig blot nogen Tid til Overlæg.

D o r v a l.

Meget gierne min Datter! skulde jeg nægte Dig det? jeg giver Dig otte Dage; paa den Tid omtrent kommer min Ven Blainville; jeg seer ogsaa helst, at hans muntre Væsen, hans vittige Indfald indtager Dig; Du skal selv see han bør have Fortrinet for mange unge Mennesker. Ungdommen bærer Blomster, det er sandt; men de visne snart; vor Fandskabssrige, fortienestefulde Høst er Frugternes Aarstid, og deres Mangfoldighed indtager og endda mindre end deres Modenhed.

J u l i e.

Ja! men vi synes ikke saa vel om den Frugt, som er alt for moden, thi den fordærves snart; og sæt endogsaa en gammel Mand er i Stand til at gjøre sig elsket, saa er det dog kun en smuk Winterdag; det fryser mod Aften, og om vi endogsaa alle tilsammen fandt ham elskværdig, saa kan han dog ikke være det saalænge som en anden.

D o r v a l.

Han er riig.

J u l i e.

O! Hr. Dorval! skulde hans Penge forede Dem?

D o r v a l.

De er Verdens Afgud, den Lykke som enhver attraaer og som man søger efter overal, faaer man dog kun ved dem.

L u i s e.

Ogsaa Kierlighed? min Fader!

D o r v a l.

Det er en taabelig Ruus, som forvandles til Modbydelighed naar Illusionen hører op; jeg veed det mit Barn, Du kan troe mig. Jeg stoeler nu paa din Lydighed, og din Fornuft; Blainville har mit Ord; jeg vil overlade min Handel til ham; jeg skylder ham megen Forbindtlighed og derved gaaer det op; jeg vil leve i Rolighed herefter, og nyde i Fred den Smule, jeg har lagt mig til beste; Det staaer til Dig at gjøre Blainvilles og din Faders Lykke.

L u i s e.

Deres er mig dyrebar min Fader, og det er min sødeste Pligt at vaage over den; De stoeler ogsaa paa mig; O! hvor jeg er ulykkelig, jeg kan ikke adlyde Dem uden at sønderrive mit Hierte!

(Hun gaaer).

Tredie Scene.

D o r v a l, J u l i e.

D o r v a l.

Hvad betyder det? Hør Julie veed Du hvad min Datter meente med det.

J u l i e.

Nei, tilforladelig!

D o r v a l.

Vær oprigtig! hun har alt givet sit Hierte bort?

S u l i e.

Hr. Dorval! Jeg veed ingen Ting; for jeg glemmer en Hemmelighed, naar den ikke hører mig til.

D o r v a l.

O! Din Hukommelse er meget god; og jeg vil sætte mit Hoved til Pant paa, at Du kunde betro mig en heel Deel desangaaende. Hør nu, min gode Julie; jeg har havt Dig i mit Huus siden Du var et Barn, og jeg har sørget faderlig for Dig; gjør mig nu en Tieneste igien!

S u l i e.

Meget gierne! tael! jeg er villig til alt!

D o r v a l.

Du har alt for megen Indflydelse paa min Datter til at det ikke skulde lykkes Dig, at faae hende til at tage den Mand, jeg har bestemt hende til; gjør det; og jeg lover Dig paa min Svigersøns Begne, at fordoble det Udstyr, jeg saa engang halvveis havde bestemt at give Dig.

S u l i e.

Jeg veed hvad jeg skylder Dem, og —

D o r v a l.

For alting beder jeg Dig om, understøt ikke hendes hemmelige Kierlighed hvis hun har nogen, Du har otte Dage, til at overtale min Datter i, til at adlyde mig; Jeg gaaer lidt ud; jeg veed ikke, men min Datters Ord har gjort mig uroelig; pas paa at her ikke kommer nogen mens jeg er borte, der seer ud som en Elsker; dersom jeg kommer efter her har været nogen, er det Dig det vil gaae ud over; Du har ingen Grund til at beklage Dig derover,

thi jeg siger Dig det i Forveien. Med et Ord, enten maae Du fortjene min Erkiendtlighed eller forlade mit Huus! jeg overlader Valget til Dig.

(Gaaer og lukker Stakit=Porten).

F i e r d e S c e n e.

J u l i e, (eene).

Et stort Udstyr! det var fristende! men forlade Huset; det er en Fornærmelse.—Og desuden bedrage den gode Luise, som holder saameget af mig, for at vinde Penge — Sy! Nei! skulde der nogen bedrages, var det den gode Hr Dorval, som ikke alene bød mig dem, men ovenikøbet truede mig med at jage mig bort! Vi vil i det mindste skrive det bag Dret, Hr. Dorval!

F e m t e S c e n e.

J u l i e, F l o r i c o u r,

(uden for Stakitværket).

F l o r i c o u r.

Somfrue Julie! luk mig op!

J u l i e.

Ah! er det Dem! det er prægtigt! (hun gaaer for at lukke op). O! den er i Laas, og jeg har ikke Nøglen!

F l o r i c o u r.

Min Gud! hvor det er fortredeeligt.

J u l i e.

Stille, der kommer Firmin; han maae have een; jeg skal nok make det saaledes, at han ret strax lukker Dem ind.

F l o r i c o u r.

Men lad det bare være hurtig!

J u l i e.

Stynd Dem! gaae tilside og tie stille! De skal
strax komme ind.

S i e t t e S c e n e.

F i r m i n, J u l i e.

F i r m i n, (affides).

Herren har bedet mig lægge Mærke til Julie,
men den Commission vil nok blive smukt forrettet.
(høit) Ah! see er De der; jeg er bange jeg kommer til
Uleilighed.

J u l i e.

De veed jeg altid seer Dem med Fornøielse;
en heel Snees unge Herrer, som slagrer omkring een,
veier i mine Dine ikke op mod een brav Mand.

F i r m i n.

Saa, dem finder man ikke mange af! og de unge
Herrer ere saa forførfiske; men siden De seer saa mildt
paa den stakkels Firmin, saa troer han ogsaa han har
noget at betynde; og dersom det stod til ham, saa —
De veed nok hvad jeg vil sige. Saalænge Herrens
Gager ikke stod paa de bedste Fodder, lod jeg mig
nøie med min ringe Gage. Og dersom han ikke havde
været saa ærlig som han er, kunde han have staaet
sig langt bedre. Jeg har altsaa ikke meget; men jeg
har ikke nødig at være undseelig over det jeg har,
jeg har fortient det med Tid og Arbeide, der er faae
der kan sige det.

J u l i e.

Det er just Deres Ketskheden som gjør at jeg uagtet De er til Mars fortrækker Dem; jeg har givet Dem mit Ord, og i Følge det giver jeg Dem min Haand Luises Bryllupsdag.

F i r m i n.

O! gid det var i Dag! hvor jeg saa skulde holde af Dig — bliv ikke vred at jeg allerede vover at sige Du, dette De er dog saa koldt, og mig synes at et Du passer sig langt bedre, naar man holder af hinanden.

J u l i e.

Gierne for mig, Du da!

S y v e n d e S c e n e.

D e F o r r i g e, F l o r i c o u r,
(uden at sees).

F l o r i c o u r.

Hm! Hm! lille Julie! har De faaet Nøglen!

F i r m i n.

Hvad vil det sige, det er dit Navn, der bliver nævnet! hvem er det?

J u l i e.

O! det er en Cousin af mig, som nylig er kommen hertil, han vil gierne tale med mig, vil Du ikke lukke ham op!

F i r m i n.

Det kan jeg ikke gøre.

J u l i e.

O! det er besynderligt Du vil sige Nei til det.

F i r m i n.

Herren har befalet mig ikke at lufte nogen ind.

S u l i e.

Det er en underlig Maade at omgaaes os paa!

F i r m i n.

Jeg veed ikke hvad Hensigt han har dermed, men jeg bør adlyde ham.

S u l i e.

Det er godt nok, men en Cousin er det da nogen?

F i r m i n.

Jo! i Sandhed, somme Tider er det meget.

S u l i e.

Og Du kan sige Nei til mig! Du har sagt Du vilde gjøre alt hvad jeg vilde; nu vil jeg sætte Dig paa Prøve: luk gesvindt op.

F i r m i n.

Som Du vil da, hvor vi dog er eftergivende; Fruentimmer! Fruentimmer! I gjøre ikke ret, naar I fordre for meget af Mændene. —

F l o r i c o u r, (ved Porten).

Glemmer I mig da ganske?

S u l i e.

Nei vist ikke, (til Firmin). Men skynd Dig dog!

F i r m i n.

Jeg veed, jeg gjør ikke Ret, men jeg gjør det dog, som nu selv om hvormeget jeg holder af dig; (aabner Porten) vær saa god at komme ind Hr. Cousin, Deres Cousine venter Dem.

F l o r i c o u r,

(falder ham om Halsen, Firminglemmer at luffe Øren).

Tak, mange Tak, Gamle! Du skal ikke fortryde det!

F i r m i n.

Gamle! og Du skal — er De fra Forstanden? denne Hr. Cousin gjør meget hurtig Bekendtskab seer jeg.

F l o r i c o u r, (byder ham sin Bors).

Er Du fortrydelig? See der!

F i r m i n, (afslaaer den).

Hvad vil det sige?

F l o r i c o u r.

Tag det, som jeg siger! hvem seer Du nu omstunder vægre sig ved at tage Penge, naar de bliver ham buden!

F i r m i n.

Seg! en Bogholder!

F l o r i c o u r.

Saa vel som en anden! jeg vil have det!

F i r m i n, (giver den til Julie).

Hvilket Fandens Menneske! tag Du det da til Hielp til Medgihten, han er dog din Cousin!

J u l i e, (til Floricour).

Cousin!

F l o r i c o u r.

Hvem! jeg! hvad?

J u l i e, (gør Tegn til ham).

Fra nys af. Siig mig dog, hvorledes lever de alle sammen hjemme hos os?

F i r m i n, (ironisk).

Vi vare gandske uroelige!

F l o r i c o u r.

O! prægtig! Cousine! heele Egnen er færdig
at briste af Sundhed.

J u l i e.

Og min Tante?

F l o r i c o u r.

Hun vralter som en gammel Geed, bliver tyk
og feed.

J u l i e.

Min Onkel?

F l o r i c o u r.

Hans Astma tager dygtig til.

J u l i e.

Stakkels Mand!

F l o r i c o u r.

Han gaaer med endnu, eller rettere sagt, Tiden
flæber ham saa sagte med sig.

F i r m i n, (smilende).

Og alle de smaae Sødsfendebørn, dem fiender
De vel?

F l o r i c o u r.

Ja vist; men de ere døde allesammen; det er
altsaa ikke vært at tale mere om dem.

F i r m i n.

Disse Dødsfald gjør mig rigtig meget ondt.

F l o r i c o u r, (til Julie, sagte).

Han vil ikke gaaefin Bei; saaer jeg Luise i Tale?

J u l i e, (sagte).

Wie!

F i r m i n.

Man skulde jo næsten troe, der var Pest i Familien, (sagte). Jeg generer den gode Cousin.

F l o r i c o u r.

Siig ikke det, lille Fætter! det er Skæbnens Gang; jeg er næsten den eeneste af Familien der er tilbage; jeg har i sinde at sætte mig ned; jeg har forlovet mig med en sød, forstandig fortryllende Pige, vore Hjerter ere foreenede, og jeg skulde snart blive hendes Mand, dersom hun ikke havde en Fader, som ikke fiender mig endnu.

F i r m i n.

Saa det vil sige meget.

F l o r i c o u r.

Det vil ikke sige det mindste, dersom jeg bare kunde komme til at tale et Dieblisk med Datteren.

F i r m i n.

Oh men, Cousin! Det maae De see, De kan komme til saa snart som mueligt.

F l o r i c o u r.

Saa! dersom det kom an paa mig, skulde det være i dette Dieblisk; men der er nogle fortreidelige Mennesker, som maatte afveien først og som finde Fornøielse i, ikke at lade os være allene.

F i r m i n.

Oh! saa søg at skille Dem af med disse fortreidelige Mennesker.

F l o r i c o u r.

Siig mig bare hvordan? Jeg vil følge Deres Raad.

F i r m i n.

For Pokker! jeg vilde sige Dem ganske ligefrem,
De er mig i Veien.

F l o r i c o u r.

Lad os sætte engang det var Dem; . . . De er
mig i Veien; det er paa min Vre mit Alvor.

F i r m i n.

Just saadan; see kun til om de ikke gaaer de-
res Dei.

F l o r i c o u r.

Nei! tvertimod, de bliver.

F i r m i n.

Saa gaae fra dem da.

F l o r i c o u r.

Det er ogsaa det jeg vil.

F i r m i n.

Saadan et fortredeeligt Menneske, har ogsaa
Ganden sit Spil med.

F l o r i c o u r.

Sa vist nok! (til Julie). Kom lad os to
snakke sammen om det Givtermaal hvorved jeg skal
blive lykkelig.

J u l i e.

Farvel saalænge; jeg gaaer for at føie min
Cousin. (De gaae ind).

O t t e n d e S c e n e.

F i r m i n, (allene).

Det hænger nok ikke rigtig sammen med denne
Sr. Cousin; man skal see han er forlobt i Somfrue

Luiſe. Altsaa afſted med ham jo før jo heller. Hvor
de Fruentimmer dog veed at bære dem fiſſige ad.
Uden at ville det forſkaffer jeg dem et Stævne;
det er Svaghed, Dumbhed, jeg føler det, men —

N i e n d e S c e n e.

F i r m i n, B l a i n v i l l e (træder ind).

B l a i n v i l l e.

Er det ikke her Hr. Dorval boer?

F i r m i n.

Jo! min Herre! (gaaer hen og lukker Porten).
Om Forladelse; jeg er hos dem paa Diebliſket.

B l a i n v i l l e.

Nantes, hvor jeg hvilede mig et par Timer ud,
ſagde man at han opholdte ſig her.

F i r m i n.

Han er desværre gaaet ud; maaskee vigtige
Forretninger?

B l a i n v i l l e.

Det er paa en god Vens Vegne, jeg ønsker
at tale med ham.

F i r m i n.

Han venter een af ſine Naboer, er det Dem
maaskee?

B l a i n v i l l e.

Rigtig, hans Naboe, (offides) fra Amerika.

F i r m i n.

O! maae jeg da bede Dem bie et Diebliſk, jeg
vil hente hans Datter, Somfrue Luiſe for at holde
Dem med Selskab.

B l a i n v i l l e.

Na Nei! forstyr hende ikke; jeg vil meget gjerne rente alene.

F i r m i n.

Behager De ikke at træde ind i Huset.

B l a i n v i l l e.

Nei! hvorfor det, det er herligt Veir; jeg giver heller været her i Skyggen; paa Landet er en Løvhytte det bedste Huus. De har hiemme her saavidt jeg kan see.

F i r m i n.

Jeg er Bogholder paa Hr. Dorvals Contoir.

B l a i n v i l l e.

Hans Datter — er hun smuk?

F i r m i n.

Det troer jeg! Hun er deilig! det er hendes salig Moders udtrykte Billede; og har mange Talenter, Godhed, Forstand; det er en sand Skat!

B l a i n v i l l e.

Veed man om hun er forlovet?

F i r m i n.

For Pokker en ung Pige spørger ikke sin Familie om hun maae elske eller ikke, dog troer jeg Somsrue Luises Hierte endnu er roligt. Men dette Spørgsmaal

B l a i n v i l l e.

Foruroeliger Dem, seer jeg; jeg gjorde det hen i Veiret; naar man taler om en smuk Pige saae spørger man gjerne ogsaa om hun har en Kæreste.

F i r m i n.

Ja! min Herre! om jeg ogsaa vidste saadan noget saa — har man dog aldrig en Hemmelighed uden for at tie med den; det er min Troe! Somfruen skal strax være her, (affides) den gode Naboer er meget nysgierrig.

(Gaaer ind).

T i e n d e S c e n e.

B l a i n v i l l e , (eene).

Naa da! nu er jeg da hos vor gode Ven Dorval som troer mig mange Mile borte. — Jeg vil lade som jeg kommer for at bringe ham en Hilsen fra hans Ven, nemlig mig selv; jeg har virkelig Grund til at være lidt frygtsom; der har jeg gaaet hen og forlovet mig uden at kiende Pigen, og det er dog noget susenstastagtigt. De har aldrig seet mig her, og da de ikke kiende mig, vil de genere dem mindre for mig; jeg vil altsaa desbedre kunde bedømme Luise, jeg vil faae at se om jeg kan vinde hende, om indvortes Tilfredshed, inderlig Hengivenhed og Alidom kan faae hende til at glemme at jeg ikke er ung længer; sandt nok! det er vanskeligt at finde et Hjerte, som foretrækker det erkjendtlige Venskab; men hvo veed, om det til min Lykke ikke kunde være Tilfældet med Luise. Dersom hun svarer til den Skildring man har gjort mig af hende, hvad bryder jeg mig saa om hendes Ungdom, jeg giver mig med hende alligevel; Jeg har gjort saa mange dumme Streger i dette Liv, ogsaa vil jeg i det mindste have, at den sidste skal være den skønneste! men for Pokker hvorfor slænger jeg mig ikke i denne

Løvhytte; jeg er træt og der kan jeg i al Magelighed tænke min Plan videre over.

(Gaaer ind og sætter sig).

Ellevte Scene.

Flor ic our, Lu i se, Lu l i e,
Bl a i n v i l l e, (i Løvhytten).

Fl o r i c o u r.

Det er paa min Vre utrolige Ting, De fortæller mig. Den Mand som man har bestemt Dem til er min Onkel.

Lu l i e.

Det er ikke saa galt.

Lu i s e.

Jeg ventede rigtig nok ikke at han skulde blive Deres Rival.

Fl o r i c o u r.

Hør kun. Jeg hedder Blainville Floricour; For at bringe Orden i nogle Handels Forretninger skulde jeg gaae til Engelland. Jeg var reist fra Cap med god Wind; til min Lykke gjorde Gud den ubestandig; vort Skib som blev forslaaet paa Kysterne af Frankrig kunde ikke mere udholde Søen; og mit Bekiendtskab med Dem holder mig bundet fast til de Steder, hvor De er.

Bl a i n v i l l e, (i Løvhytten).

Den Stemme er mig bekiendt; ja! jeg roer det er min Søstersøn.

Fl o r i c o u r.

Det er først efter min Afreise min Onkel har faaet i Sinde at gjøre Beslag paa Deres Haand.

J u l i e.

O! det er et Galskab, som man maae helbrede ham for.

F l o r i c o u r.

Seg er af samme Meening; jo! saadan at snappe mig min Luise bort!

L u i s e.

Og ovenikøbet, da jeg elsker hans Søster søn.

B l a i n v i l l e, (som før).

Det er virkelig ham! . . . Denne Begyndelse lover just ikke meget godt.

F l o r i c o u r.

Rigtig nok holder jeg meget af ham, men i saadanne Tilfælde —

J u l i e.

Men hvad tænker ogsaa den gode Mand paa, at faae i Sinde at givte sig saa langt borte.

F l o r i c o u r.

Det kommer af, at han troer, at hans Person vil gjøre Lykke til evig Tid.

J u l i e.

Dorval gjør sig til af hans Karakter.

L u i s e.

Han er meget munter, sagde han.

F l o r i c o u r.

Na ja! man kan ikke bare sig for at lee ad ham.

J u l i e.

Men er han ikke kiedsommelig i Stedet for at være moersom.

F l o r i c o u r.

Nei! naar han spiller den raske Fyr er han
værd at see paa.

B l a i n v i l l e , (som før).

Frisk!

L u i s e.

Det er grumme latterligt.

F l o r i c o u r.

Han flagrer endnu som en Sommerfugl.

S u l i e.

Den lille Skielm.

F l o r i c o u r.

Siger smaae Ondskaber, gjør Løier.

B l a i n v i l l e , (endnu i Løvhytten).

Mange Tak!

F l o r i c o u r.

Men i Kierlighedssager, der troer han endnu
han er en heel Karl; der har han ikke fyldt de
tredive Aar endnu! — Med alle sin Alders Rynker
foreener han sin Ungdoms Tilbøieligheder. Er han
paa Bal dandser han; han siger sin Skønne smukke
Ting, bærer hendes Biste, og opvarter hende en-
gang imellem med et Vers af: Allerdeiligste Eli-
mene, og til Belønning troer han fuldt og fast
at hun, uagtet hans hvide Haar er blevet dødelig
forliebt i ham.

B l a i n v i l l e , (som før).

Det er en smigrende Skildring.

S u l i e.

Vi maae foreene os sammen, for at forstyrre
dette Partie.

Floricour.

Men paa hvad Maade?

Eufie.

Nei! jeg giver ham aldrig min Haand.

Blainville, (endnu sagte).

O! velgiørende Hændelse, hvor takker jeg Dig!

Julie.

Troer han, han er ung endnu, skal jeg nok
mage det saa, han skal faae at see han er for gam-
mel for os, og at hans Søstersøn passer sig langt
bedre.

Blainville, (affidets).

Man kommer ud af det uden mig; det kan
jeg lide.

Eufie.

Paa hans Alder er det meget ufornuftigt at
vilde giue sig igien.

Floricour.

Go! det veed Gud! det er dumme Streger.

Blainville, (som før).

Som skal gaae ud over Dig, min gode Sø-
stersøn! Det er best at skiule sig saa de ikke
kan overrumple mig.

(Gaaer bag Løvhytten, og sees ikke).

Folgte Scene.

Floricour, Julie, Eufie.

Eufie.

Men i Stedet for at spørge med det, saa lad
os tænke paa at skille os af med ham.

J u l i e.

Derfom vi kunde finde nogen, der kunde fore-
 stille hans Person!

F l o r i c o u r.

Til hvad Nytte?

J u l i e.

Faren nøder os til at forsøge alting. I staae
 i Begreb med at miste alt; hvad kan I frygte for
 uden det; lad os bare vinde Tid; jeg troer det
 vilde være til megen Nytte om man kunde faae en
 til at spille Blainville; han kommer i det aller-
 mindste ikke førend om otte Dage; og den Tid er
 nok til at føre Dorval bag Ryset; (offendes) jeg un-
 der ham det saa af mit ganske Hjerte.

F l o r i c o u r.

Men jeg indseer ikke hvad denne foregionne Dn-
 kel, skal nytte til.

E u i s e.

Floricour har Ret; jeg indseer det heller ikke.

J u l i e.

Heller ikke? I betænke ikke, at naar han kun
 sørger for, at vise hans Feil, og hans Svagheder,
 saa kan Dorval selv indsee, at han ikke er passen-
 de for Dem; eller hvad der er bedre, Deres Dm-
 hed maae røre Dnkelen saa meget, at han overla-
 der sin Kiæreste til Søstersønnen. Det kan jo være
 Dorval ligemeget, hvem af dem der bliver den Ryf-
 felige; naar Contrakten er sluttet, kommer den
 virkelige Dnkel; han er naturligviis forfærdelig vreed
 over det PudS, der er spillet ham, (til Floricour).
 De falder ham tilfode, det er i sin Orden, (til Luise).

De maae græde, det er det væsentligste; vi veed jo hvilken Magt vore Taarer har; lidt efter lidt bliver de Gamle roeligere; som deres Hjerter røres, bliver vores Forseelse mindre. Kierlighed og Ungdom maae tiene til Undskyldning; de har ikke Mod til at tilintetgjøre Contracten; de føle begge hvor sødt det er at tilgive, og for at besegle Deres Tilgivelse skynde de sig at gjøre Bryllupet.

L u i s e.

Men det er dog ikke ret.

S u l i e.

Snak! vær ikke barnagtig! lad os bare see, vi kan faae fat paa et Menneske, som kan spille Dnfelen.

F l o r i c o u r.

Siden min Dnfel endnu er borte langt borte; saa samtykker jeg deri af gandske Hjerter; jeg vil paa- tage mig at skaffe en duelig Mand dertil.

S u l i e.

Virkelig!

F l o r i c o u r.

Som jeg siger, han gjør alt hvad man beder om; og jeg tror han uden at genere sig kunde paa- tage sig at spille en heel Familie.

S u l i e.

Herligt! Han skal føre Dem ind her; Dnfelen har sin Søstersøn med sig, der er ikke noget i det; ingen kender Dem her, og denne List giver Dem Leilighed til at blive hos Luise. De kan da uden Frygt og uden Fare tale med hende, naar De selv vil med den største Sikkerhed af Verden.

F l o r i c o u r.

O! det har jeg allerede i lang Tid længtes efter; jeg vil paa Diebliket gaae hen og besørge et Brev til denne Mand.

J u l i e.

For den Sags Skyld behøver De ikke at gaae længere end ind i Salen, der vil De nok finde alt hvad de bruger.

F l o r i c o u r. (i det han gaaer til Luise).

Jeg kommer strax igien, for at vise Dem mit Brev.

T r e t t e n d e S c e n e.

J u l i e, L u i s e.

L u i s e.

Du troer altsaa at vi uden at angre det, kan tillade os at bedrage tvende Mænd, der har i Sinde at adskille to, der kun leve for hinanden.

J u l i e.

De bør straffes fordi de kun har spurgt deres egen Smag til Raads, og ikke vor; det er for sin egen Skyld man gifter sig og ikke for en andens.

F i o r t e n d e S c e n e.

D e F o r r i g e, B l a i n v i l l e.

B l a i n v i l l e.

Tilgiv at jeg er saa dristig at nærme mig Dem? (Luise vil gaae). Jeg beder Dem Gensvar, vær af

den Godhed at høre mig et Dieblif. Jeg boer her i Nærheden, og en ubetydelig Forretning har ført mig herhen for at tale med deres Fader, uagtet jeg ikke har den Ære at være kiendt af ham. Jeg hører han er gaaet ud, og jeg venter paa ham her, men i Deres Selskab vilde det rigtig nok være mig langt behageligere.

L u i s e.

Min Herre! det kommer ganske an paa Dem selv, om De vil opholde Dem efter ham. (sagde til Julie). Jeg er bange for at han vil være os i Veien.

J u l i e.

Man generer sig undertiden for hinanden, naar man ikke ere ret kiendte.

B l a i n v i l l e.

Jeg vil aldeles ikke forstyrre Dem; men det har alletider været mit første Ønske at gjøre Damerne en Fornøielse; og naar jeg finder Leilighed til det, er jeg gandske til deres Tieneste. Ja! jeg vil med Deres Tilladelse tage Deel i hvad der angaaer Dem; man finder meget tit det ganske nær, som man troer er langt borte; man vil engang imellem føre en ærlig stakkels Fader bag Lyset, og i mig finder De een der er meget villig til at gjøre det.

L u i s e.

Jeg fører ingen bag Lyset.

J u l i e.

Og det er slet ikke fiint uden Grund at tiltrygle sig en Hemmelighed.

B l a i n v i l l e.

Jeg har Ret til Deres.

S n l i e.

Det er moersomt, det første man kommer ind af Porten at vilde trodse sig Fortroelighed til.

B l a i n v i l l e.

Vel! Jeg har den allerede, om De saa vil?

L u i s e.

Det moerer Dem, troer jeg — jeg beder Dem —

B l a i n v i l l e, (spøgende).

Beed ikke, og skiul ikke noget for mig; jeg forstaaer den Kunst at giette Familiehemmeligheder, og især alle unge Pigers Planer.

L u i s e.

Jeg lægger ingen, min Herre.

B l a i n v i l l e.

Tilgiv jeg maae sige dem imod; hvorfor vil de nægte det? det er saadant et herligt Puds.

L u i s e.

Min Herre.

B l a i n v i l l e.

Jeg sad her ganske allene og ventede i Røvhytten — hvorfor talte de ogsaa saa høit? De lod mig høre deres heele Plan, alle de smaae Sammensværgelser, de skiste, og det er en Sammensvoren De seer her for dem.

S u l i e.

Hvem! De? vi spøgte kun.

L u i s e.

Det var for at muntre os lidt op.

B l a i n v i l l e.

Man er i færd med at skrive til een som skal spille en Dinkel. Jeg vil paatage mig det, og jeg

skal vise dem, at jeg uden Selbroes meget gierne kan gielde for ham; jeg vædder, De skal ikke faae Nar=sag til at beklage Dem over mig, og jeg kan, ligesom han, got lide man givter sig; De synes ikke om den, De skal have; jeg skal faae Dorval til at give ham Uslag.

L u i s e.

Det behøves slet ikke.

B l a i n v i l l e.

Tilforladelig Tomfrue! den Rolle tilkommer mig, og de skal see hvor jeg vil gjøre mig Umage for at skille mig got ved den.

L u i s e

Hvad skal jeg tage det for? Min Herre!

B l a i n v i l l e.

For Alvor! lad os blive eenige og ikke spilde Tiden: enten tillader De mig at være med i Complottet eller jeg underretter Dorval om alt, hvad de har i Sinde.

S u l i e.

Det er at tage et Ord alvorligt som er talt hen i Beiret.

L u i s e.

Kan vi forlade os paa Dem.

B l a i n v i l l e.

Ja! jeg gaaer ærlig til Værks, jeg har altid havt Lyst til saadanne Pudserier. O! De skulde kun have seet Mændene og Fædrene i mine Hænder! det har een Tid været mit eeneste Morstak. Jeg forstod at gribe Følelsens Tone; og hos dem skal jeg virkelig endnu kunde have den; den Ild, som luer op i et gammelt Hjerte, som gjør det igien uroligt og

Uffkeligt bliver kun tændt af en smuk Piges Dine. Lad mig altsaa vinde deres Yndest ved at spille denne Rolle; jeg vil, ved at udføre en naragtig Onkels Carakter, mishage deres Fader i den Grad at han i Morgen i det seeneste betaffer sig for den galante gamle Frier.

S u l i e.

Dersom vi kunde troe Dem.

B l a i n v i l l e.

Hvorfor skulde jeg bedrage Dem, Somfrue! jeg er tilforladelig oprigtig. Jeg moerer mig og gjør Dem en Tieneste. Man bør aldrig lade nogen Reilighed gaae forbi til at moere sig; man kiender mig ikke her, jeg vover ikke noget ved at forestille en Onkel; Deres Elskede er hans Søstersøn, og jeg vil til Deres Fordeel snart faae i mit Hoved at det er min; det er et forsklidt Middel, et Comediekneb, som jeg vil friske op igien. Jeg vædder at selv Deres Elskede skal blive forundret, og jeg staaer paa min Vre inde for, at han gandske skal erkiende sin Onkel i mig.

L u i s e.

Jeg kan ikke modtage det.

B l a i n v i l l e.

Det er dog besynderligt, da jeg veed alt.

S u l i e.

Det lader til en ærlig Mand.

L u i s e.

Hvor det er fortredeeligt! Og De hørte paa os?

B l a i n v i l l e

Ja! der gi^k mig ikke et eeneste Ord forbi, af alt hvad de sagde.

P u i s e.

De kan ikke forestille Dem min Herre, hvormæget det koster mig at modtage deres Tilbud, jeg handler meget urigtigt, men det er Kierlighed, som faaer mig der til. Siden De veed alt, vil ieg ikke mere være tilbageholden; jeg føler hvor slet det er at spille Gæst med sin Fader og bedrage ham, men han vil min Ulykke. De vil staae mit Hierte bi imod ham, ikke sandt? det lover De mig, min Herre! jeg synes i dette Dieblig, at jeg uden at kiende Dem føler Tillid til Dem. Vi viis os ved at tage Deel i vor Skæbne at Hændelsen ogsaa kan sende os Venner.

B l a i n v i l l e.

Den gjør meget ofte langt mere for os end Menneskene; det skal De faae at see; men paa den Fod vi nu staae sammen, tør jeg vel udbede mig en Samtale under fire Dine med deres Elskede, for at han ikke skal skiule noget for mig, og ret i Magelighed kan beskrive mig det Menneskes Luner og Carakter, som jeg for Deres Skyld saa gierne vil forestille.

P u i s e.

Det staar Dem ganske frit for, men svig os ikke.

B l a i n v i l l e.

Det er jeg for oprigtig til.

Femte Scene.

De Forrige, Floricour.

Blainville, (stiller sig saaledes
at Neoeuen ikke kan see hans Ansigt).

Floricour,

(i Baggrunden med et Brev i Haanden).

Hvem er den Herre der?

L u i s e, (til Floricour).

Seg kunde ikke blive af med ham; han vil
forestille deres Onkel og tale allene med Dem.

Floricour.

Kiender De ham?

L u i s e.

Nej!

Floricour.

Hvad! den første den bedste?

L u i s e.

Han har hørt alt, og vil gaae os til Haande.

Floricour.

Hvem? han?

S u l i e.

Vi er bleven eenige derom; og De vil nok
blive fornøiet med ham, vi vil gaae vor Vej saa-
længe. (til Blainville) Her er Floricour, han vil un-
derrette dem om alle hans Onkels Patterligheder,
(til Floricour) ja; sig ham kun alt det Onde De veed.

Floricour.

Nu vel da, siden det maae saa være;

S u l i e, (til Blainville).

Det skal see, han er i det mindste en Original.

Flor ic ou r,

(nærmer sig smilende til sin Onkel, som vender sig om til ham, naar de andre ere borte).

S e x t e n d e S c e n e.

B l a i n v i l l e, F l o r i c o u r.

F l o r i c o u r.

Himmel!

B l a i n v i l l e.

Mange tak for min Lovtale; jeg seer Du taler meget aabenhjertet om dine Venner.

F l o r i c o u r.

Hvordan, min Onkel!

B l a i n v i l l e.

Du maae i det mindste synes om mig; Du forlanger en Onkel, og det har Du da nu fundet.

F l o r i c o u r.

Jeg ventede ikke —

B l a i n v i l l e.

Jeg ikke heller, det maae jeg tilstaae Dig, at see Dig samtykke det Puds, man spiller mig her. Du, min Søstersøn; den som burde elske mig høiest overdrive mine Smaaeseil, og moerer sig ved at laste mig; Da jeg første Gang efter en lang Fraværelse finder ham igjen, hører jeg ham tale ilde om sin Onkel, hans Barndoms eeneste Støtte. Er jeg Dig ikke i Faders Sted, og har du alt glemt at Børns første Dyd er at ære Deres Forældre, og med ømt Venstskab være erkiendtlige for al deres Omfarg for dem? Det er en hellig Pligt, som Naturen selv har

foreffrevet; kom hvor du vil, utaknemmelige Børn bliver altid foragtede, som de fortjene.

F l o r i c o u r.

Troe mig, min Onkel, det er allene Ubetænsomhed —

B l a i n v' i l l e.

Jeg finder nu for godt at giøte mig med Luise; troer Du, du kan hindre mig detsfra? Dersom hendes Fuldkommenheder har giørt Indtryk paa Dig, hvorfor har du ikke da betroet mig din Kierlighed, din oprigtige Tilstaaelse havde maaskee bevæget mig til at afstaae fra mit Forsæt; jeg vilde have foretrukket min Søstersøns Lykke for min egen. Men nei, Du vil heller betiene dig af et latterligt Paafund, som kun kan bedrage en meget lettroende Fader; Du afmaler mine Feil, og finder Fornøielse i at overdrive dem. Holdt for Nar af min Søstersøn kommer jeg her som en af Molières Formyndere, der altid blive narret og bedraget naar han søger at behage. Giør mig latterlig! — bør du være den, der maler med den sorte Farve? Dersom Euster vancerede mit Hierte, burde da ikke den sønlige Kierlighed i sin Iver for at skjule dem, tiene til en Ugide for din Onkels Feil? Naturen er endnu min Velgjører; ønskede du maaskee at see mig svagelig, gaae i Barndom, og i Begreb med at giøre den sidste Reise, være saa høflig at efterlade Dig mine Midler? Nei! tag det ikke ilde op, men jeg besinder mig ret vel, og Du skal ikke blive Gier af dem paa mit Livs Beføstning.

F l o r i c o u r.

Nei, min Onkel! denne skrækkelige Tanke har aldrig faldet mig ind; Deres Liv er min Lykke. Jeg spøjte over deres Giftermaal, uden at tænke noget derved; min Forseelse kommer ikke fra mit Hierte.

B l a i n v i l l e.

O! jeg spiller den raske Fyr, det unge Menneske. — Og hvorfor ikke min Ven, da jeg dog er det endnu. Ja, i det mindste har jeg Marsag til at troe det. Seer du min Fornuft tage af? Slaaer min Huskommelse mig feil? Man kan være gammel i enhver Alder, og jeg har tit seet Oldinger, paa tredive Aar, som vare døde for enhver Følelse. Jeg, jeg føler Vensteb, maaskee endogsaa Kierlighed endnu; mit Hierte blodser endnu ved Synet af en smuk Pige; og det fornøier mig altid at være en Slave af det; Jeg har endnu til sin Tid Ungdommens Varme; det er kun Affældighed som beviser man er gammel.

F l o r i c o u r.

Kierlighed rev mig med sig, jeg talte uden at tænke —

B l a i n v i l l e.

Du har kastet Hansken for mig, jeg bør tage den op; jeg har endnu ikke tabt mit Mod, og jeg kan forsvare mig meget got, naar jeg bliver angrebet. Vi elske begge den samme, lad os see hvem af os der har fleest Midler i Hænde til at naae sit Maal. Kierlighed er paa din Side, Aligdom paa

min; Haab om Fordeel bringer tit Hjertet til at tie. Guld forfører flere end Kierlighed, jeg haaber ogsaa mine Planer skal lykkes; jo ældre man er jo hurtigere bør man skynde sig at nyde.

Fl o r i c o u r.

Jeg drifter mig ikke til at gjøre min Onkel Fortrinet stridig. O! jeg veed ikke hvad jeg var istand til at gjøre for at formilde hans Brede.

B l a i n v i l l e.

Det skal jeg sige Dig: Vær nu til min Tjeneste, understøt min Kierlighed hos Luise; siig hende at jeg bør gaae Dig i Forkjøbet; Du skylder mig det; og jeg vil ikke tage i Betænkning at benytte mig deraf. I Krig er det tilladt at bruge Fienden til at fremme sine Hensigter.

Fl o r i c o u r

Hvordan? De vilde forlange . . .

B l a i n v i l l e.

Jeg gjør mere; jeg befaler Dig det; man skal ikke gjøre sig til gode paa nogens Betsfning, min gode Ven! thi der vanker Siengield, og jeg har nu foresat mig, at helbrede Dig for din Betfndighed; jeg skal sørge for, du snart faaer en Samtale med Luise under fire Vane, men belov Dig paa at tale min Sag; afstaae ligefrem dine Fordringer, og formaae den kære Pige til at give mig sin Haand. Endnu eet: Du maae ikke lade dig mærke med, at jeg virkelig er din Onkel; jeg vil spille den Rolle, jeg har paataget mig, tilende; jeg vil hemmelig være Vidne til eders Samtale, og jeg forbyder Dig at bruge ethvert Slags Tegn; ingen Blinken og ingen

Hvidffen, du skal tale høit og forstaaelig; det er din egen Skyld, god Karl, at jeg bærer mig saaledes ad, jeg skal passe troelig paa Dig; og dersom du bedrager mig, er det ude mellem os.

S y t t e n d e S c e n e.

D e F o r r i g e, L u i s e.

L u i s e.

Er De nu kommet efter det? Han har vist sagt dem alt hvad der var nødvendigt; gjør nu deres Sager got.

B l a i n v i l l e.

Frygt kun ikke, jeg kender hans Onkel, som om det var mig selv.

L u i s e, (smilende til Floricour).

Saa gaaer det, da De traadde herud i Haugen tænkte De mindst paa det var en Paarørende Detraf.

F l o r i c o u r.

Jeg var langt fra at forudsee . . .

B l a i n v i l l e.

Ikke sandt, det er snurrtigt? De skal see, jeg har fattet min Rolles Aand tilfulde.

L u i s e.

O! jeg tvivler ikke derpaa.

B l a i n v i l l e.

Og han der, som tier ganske stille, han er overbevist derom; jeg talede til ham, som en Hofmester, but og streng. Spørg ham kun.

L u i s e.

Got! saadan skal det være, De maae nu til at lægge en heel Deel Feil for Dagen.

B l a i n v i l l e, (seer paa sin Neeu).
Saaledes som hans Onkel virkelig har Dem.
L u i s e.

For at faae min Fader fra det affskyelige
Partie.

B l a i n v i l l e.

Seg veed hvordan jeg skal bære mig ad, og
jeg skal af ganske Hierte gjøre hvad jeg kan for
Dem. Jeg veed ikke hvorfor det er, jeg interesserer
mig for ham; og siden han har gjort saadant et
Indtryk paa mig, saa undrer jeg mig ikke heller
over, De finder ham elskværdig; han har en Ven
i mig, jeg vil fremme deres Kierlighed; men for
to som elske hinanden er tredie Mand altid til-
vers; jeg vil altsaa lade dem begge være allene;
tilstaae det kun, jeg er i Veien. I min Tid, bad
jeg altid under saadanne Omstændigheder uvedkom-
mende Personer at gaae Fanden i Bold; jeg bør
altsaa forekomme et lignende Tilfælde. (gaaer men
kommer igjen) Men jeg vil dog være dem til Nytte
skönt jeg er fraværende, de kunde blive overrum-
plede, men vær ikke bange; jeg skal som en troe Med-
videre hør og bør sig staae Skildvagt. (han gaaer
med Vinene paa sin Søstersøn).

A t t e n d e S c e n e.

F l o r i c o u r, L u i s e.

L u i s e.

Ikke sandt! det er ret en fortreffelig, elskværdig
Mand. Hændelsen er os meget gunstig.

F l o r i c o u r.

Ja tilforladelig! ganske og aldeles!

L u i s e.

At dømme efter den Deel, han tager i vor Forfatning, maae han have et ømt, blødt Hjerte. Det skulde dog rigtig være moersomt om det lykkedes ham, at naae sin Hensigt.

F l o r i c o u r.

Ja! meget moersomt for os.

L u i s e.

Jeg har megen Haab.

F l o r i c o u r.

O! vi har de bedste Udsigter af Verden!

L u i s e, (smilende).

Deres gode Onkel venter sig langt fra ikke saadant et Puds.

F l o r i c o u r.

Han er i det mindste istand til at giengielde os det engang; og jeg er virkelig bange for at indlade mig i den Slags Strid med ham.

L u i s e.

Hvorfra den Frygt?

F l o r i c o u r.

Skal jeg sige Dem min oprigtige Mening, saa troer jeg, den er ikke ugrundet. Og naar jeg allerede nu, da han er langt borte, seer ham opbragt; hvad maae han da ikke virkelig være?

L u i s e.

Men det er mig ubegribeligt, som de ha forandret Tonen. Hvorledes . . .

F l o r i c o u r.

Min Onkel kommer; jeg synes allerede jeg hører ham, og hans Stemme giennemtrænger mit Hierte med Skræk. Længe viser mig forud hans hele Brede, og oprigtig talt: jeg har virkelig ogsaa gjort ham for latterlig. Naar han kommer, er han tilforlædelig Mand for, for at straffe mig desmere, at befale mig, at tale hans Sag hos Dem; og naar han vil have det, saa er jeg jo nødt til at gjøre det.

L u i s e.

De lader ham bestandig have sin egen Maade at gaae frem paa.

F l o r i c o u r.

O, jeg siger ikke mere, end hvad jeg har Grund til, det staaer jeg Dem inde for. Lad os sætte, at han hørte vor Samtale, at han saa mig, gav Agt paa mig, og nødte mig til at sige: at uagtet min brændende Kierlighed, bør jeg dog ikke mere forlange, at De lader Deres Valg falde paa mig; at han vil giøte sig med Dem i mit Sted, og jeg, jeg selv bør forformaae Dem til at foretrække min Onkel, som det eeneste Middel til at stille hans Brede.

L u i s e.

Og det ville De? De, som fandt, han havde tusinde Feil.

F l o r i c o u r, (hæftigt).

De overdriver det.

L u i s e.

Jeg bruger Deres Ord.

F l o r i c o u r.

Nei sandelig!

L u i s e.

Men jeg forstaaer Dem ikke. Før antog De alt for for godt, som kunde ophæve et Partie, der vilde gjøre os uhykkelige; nu vil De selv overtale mig dertil; hvad vil det sige?

F l o r i c o u r , (forvirret).

Det er . . . fordi . . . en Onkel er ingen almindelig Medbeiler.

L u i s e.

Det er latterligt! før, maaskee for at behage mig, talte De ganske anderledes.

F l o r i c o u r , (høiere og med Barme).

Oh! De har misforstaaet mig! Har jeg gjort mig noget tilgode over ham, har jeg ogsaa fortrudt det. Enhver har sine Feil — har vi ikke vores? Og det staaer jeg inde for, at min Onkel har mindre end mange andre. Han er endnu elskværdig, og mit Hierte siger mig, at det ikke kan regnes ham til Onde, at elske Dem. Dersom han er saa dristig at forlange Gienfierlighed, behøver man kun at see Dem, for at undskyldte ham.

L u i s e.

De sætter min Taalmodighed paa Prøve; man skulde tilforladelig næsten sige, han var her!

F l o r i c o u r .

Det siger jeg ikke. Oh! gid De kunde begribe, hvad der foregaaer i mit Inderste; jeg kan ikke sige Dem det — alting siger mig, at jeg bør være mere vaersom, at . . .

L u i s e.

Florincour! hvad feiler Dem? Hvad vil denne Uroelighed sige?

F l o r i c o u r.

Seg feiler ingenting.

L u i s e.

Det er ikke noget om; jeg seer jo tydelig den bliver større og større.

F l o r i c o u r.

(Som om han henvendte sig til sin Onkel.)

Velan da! jeg vil tilstaae det, jeg fortryder alt hvad jeg har gjort; ja! jeg har forseet mig grumme meget.

L u i s e.

Men hvor har den Mand kundet gjøre den Virkning paa Dem? De kunde faae en til at falde paa, at det var deres Onkel selv.

F l o r i c o u r , (gør Tegn).

Nei, jeg forsikrer Dem, men han forestillede ham saa got.

L u i s e.

Hvad betyder de Tegn, De gør?

F l o r i c o u r , (meget høit).

Hvem! jeg? jeg gjør slet ingen! jeg siger Dem kun simpelt hen, at denne Liighed har ladet mig føle, hvormegen Lydighed jeg skylder ham; man forlanger deres Haand og jeg gjør mit Bedste for at overtale Dem til at adlyde; jeg skylder ham sønlig Kjærlighed, fiere Luise, og jeg bør blive et Offer for den.

E u i s e , (fortrydelig).

De forlanger det, min Herre! jeg vil adlyde Dem.

F l o r i c b u r , (ude af sig selv).

Troe mig, De gjør mig en Fornøielse, som gaaer mig til Hjertet.

E u i s e .

Virkelig! nu vel da, for at De ret skal blive tilfreds med mig, erklærer jeg Dem altsaa, at jeg tager deres Onkel saasnart han kommer.

M i t t e n d e S c e n e .

B l a i n v i l l e , d e F o r r i g e .

B l a i n v i l l e .

Tage den gamle Mand! hvad er det dog De siger der. Forbittrelsen faaer Dem til at tale saaledes; jeg sætter mig derimod. Hvad vilde der da blive af min Rolle? Nei! for deres Lykkes Skyld vil jeg ikke saasnart lade den fare. Jeg lader Jer være alene, og saa komme I op at skændes! naa, naa! forliig Jer hurtig igien, Børn!

T y v e n d e S c e n e .

J u l i e , d e F o r r i g e .

J u l i e .

Er alting bragt i Orden? Jeg tænker Herr Dorval vil blive let at narre.

B l a i n v i l l e .

Sa! og til Løn for min Umage, vil jeg gjøre deres Lykke.

J u l i e.

Seg skal hjælpe Dem, saameget det staaer i min Magt.

E n o g T y v e n d e S c e n e.

F i r m i n , d e F o r r i g e.

F i r m i n.

De maae være saa god at gaae deres Bei, Cousin! Herren kommer nu ret strax hjem, og han kunde let skændte.

B l a i n v i l l e.

Du har Paarørende her i Egnen hører jeg.

F l o r i c o u r.

Seg troer det, og jeg bør være overbevist om det, siden jeg seer Dem for mine Dine.

F i r m i n.

Min Herre! det unge Menneske er en Cousin af Tomfrue Julie.

B l a i n v i l l e.

Aha! jeg kan begribe det; en hemmelig Forbindelse —

J u l i e.

De tager Feil, vor Slægtsskab er for nær til at behøve Beviis.

B l a i n v i l l e.

Oh! saa lad mig da ønske mig til Lykke med dette Slægtsskab. Naar min Søstersøn er deres Cousin, saa maae jeg jo ogsaa være det; Cousine! lad os da gjøre Bekendtskab im promptu.

F i r m i n.

Det er deres Søstersøn!

B l a i n v i l l e.

Sa! Himmelen har behaget at alle gode Paarørende skulde see sig forenede her.

F i r m i n.

Vil De da ikke for min Skyld tillade, han gaaer sin Wei; det kunde volde mig Fortred, om han blev.

B l a i n v i l l e.

Vær ikke bange. Jeg er kommen her for at giøte mig, og det kan ikke støde Herr Dorval, at jeg har en Søstersøn, som jeg holder af, med mig. Han har nok den største Ret, haaber jeg, til at være tilstæde, ved sin Morbroders Bryllup.

F i r m i n.

De! giøte Dem! D! hvis jeg husker ret, saa sagde De til mig, det var i Aaledning af en anden De vilde tale med ham, De fik mig til at troe det.

B l a i n v i l l e.

Tag det ikke fortrydeligt op.

F i r m i n.

Det er at ringeagte godt Folk, saadan at skiule sig for dem; men jeg synes jeg hører nogen. Det er nok Herren.

L u i s e, (til Blainville sagte).

Det er min Fader, nu gielder det.

B l a i n v i l l e.

Frygt kun ikke, jeg er den Mand, han venter; det er afgjort.

S u l i e.

Vi stole ganske paa Dem.

L u i s e.

Min Herre! husk, hvor vigtig Deres Tjeneste er os.

B l a i n v i l l e.

Jeg handler kun for Dem.

F l o r i c o u r.

Ingen lægger Mærke til mig! affted! jeg maae søge at fatte mig! Kunde bare Luise komme bag efter, jeg havde stor Lyst til at sige hende alting. (gaaer.)

T o o g T y v e n d e S c e n e.

D o r v a l, d e F o r r i g e.

D o r v a l, (til Firmin).

Hvem er den Mand der?

F i r m i n.

Deres tilkommende Svigersøn! (gaaer.)

D o r v a l.

Allerede! — Det er Dem Blainville!

B l a i n v i l l e.

Ganske rigtig! min Utaalmodighed førte mig herhid førend jeg havde ventet det.

D o r v a l.

Omfavn mig! mit Hierte fører mig i Deres Arme! thi vi ere Venner uden at have seet hinanden før.

B l a i n v i l l e

Derfor er det heller ikke Ord, men kun sande Følelser, som De maae gjøre Regning paa hos mig!

D o r v a l.

Jeg haaber at et endnu fastere Bånd skal
fæste vort Venskab!

J u l i e, (sagte til Luise).

Begyndelsen er god.

D o r v a l.

De har talt med min Datter?

B l a i n v i l l e.

Hun fordobler min Vængsel efter at høre til
deres Familie; hendes Ynde, hendes Skønhed,
hendes underholdende Samtale spaaer mig det lyk-
keligste Egtteskab. Jeg vedder paa, hendes Hierte ikke
forstaaer nogen List, at det altid gaaer ærligt til
Værks, uden at bruge Snigveje, og dersom man
kunde overtale sig til at tvinge det, vilde det dog
aldrig være istand til noget Bedragerie.

L u i s e, (til Julie sagte).

Hvad mon han har i Sinde?

D o r v a l.

Ikke sandt, min Datter! han kiender Dig
allerede. (Til Blainville) Jeg vil vædde med Dem,
hun kan got lide Dem.

B l a i n v i l l e.

Jeg vil gjøre mig Umage for at fortiene hen-
des Yndest; thi da kunde jeg først sige, at jeg hav-
de hendes Hierte at takke for hendes Haand. Jeg
vil kun anvende den Riigdom, Lykken har skienket
mig, til at behage hende; hun skal ikke have et
Ønske, uden det jo bliver opfyldt; hun skal ikke
finde en Egtemand i mig, men om Kierlighed, og
trøe Venskab.

D o r v a l.

Sa! det skriver han mig rigtig nok til.

B l a i n v i l l e.

Men jeg har taget Extrapost.

L u i s e.

Deres foregionne Søstersøn maatte dog kiende Dem, tænker jeg! og han har udtrykkelig nægtet for mig, at De var hans Onkel.

J u l i e.

Da De kom, talte De intet Ord til Firmin om, at De skulde holde Bryllup her; tværtimod sagde De, det var paa en god Vens Begne, De kom.

B l a i n v i l l e.

Griff Mod; Skinnet er stærkt imod mig.

J u l i e.

Deres Uredelighed kan ikke straffes haardt nok! Deres Onkelskab lakker stærkt mod Enden; og det er meget taabeligt af Dem, at blive ved at paa-
staae, De er det.

D o r v a l.

Men er det mueligt?

J u l i e, (som faaer Die paa Firmin).

Kom hid Firmin! og siig os, om denne Mand sagde Dig, da han lod sig melde, at han var den Brudgom, der er i Bente.

Tre og tyvende Scene.

F i r m i n , d e F o r r i g e .

F i r m i n .

Nei! han gjorde ikke! han sagde, han havde noget at afgjøre med dem for en Naboe!

J u l i e .

Seer De! det er altsaa tydeligt nok!

B l a i n v i l l e .

Jeg er Blainville, og jeg moerer mig ret over Deres Bildfarelse!

J u l i e .

Herr Dorval! jeg forsikker Dem, det er en Bedrager.

F i r m i n .

Og jeg, som lod ham gaae ind paa sit ærlige Ansigt.

D o r v a l .

En foregiven Dnkel . . . Anslag . . . jeg skal nok faae Lys i Sagen! Alting skal komme for en Dag! Mine Breve maae overthyde mig; behag at vise os dem.

B l a i n v i l l e .

Paa Diebliffet! . . . Jeg har dem nok hos mig!

D o r v a l .

Søg efter dem.

B l a i n v i l l e , (leder i Lommen).

O! jeg har ladet dem ligge i mit Chatol!
(affides) lad os drive det til det Yderste.

J u l i e.

Han har glemt dem; et nyt Daafund! Endelig er De da blottet.

B l a i n v i l l e.

Jeg tilstaaer det da, og jeg vil gaae min Vej, men hvor blev min Søstersøn af?

J u l i e.

Hold dog op!

B l a i n v i l l e.

Det er en Paarørende, som skønner paa Deres Iver.

D o r v a l.

Deres Søstersøn!

B l a i n v i l l e.

Staaer sig meget got hos Tomfruen; han vil tage mig i sin Beskyttelse.

D o r v a l.

Hvad! er han her?

B l a i n v i l l e, (viser paa Julie).

Saa! saa got som hiemme! det har han Tomfruens gode Hierte at takke for.

D o r v a l.

Det gaaer en Smule for vidt! hvad! lige tvertimod min Befaling! Hvem er denne Herr Søstersøn?

L u i s e.

See blot Floricour; og De vil finde, han for-
tjener mig. Tilgiv mig min Fader, at jeg er Dem
ulydig, men jeg kan ikke elske nogen anden end ham.
Der er han! o! kom, lad os stræbe at røre min
Fader.

Fire og tyvende og sidste Scene.

F l o r i c o u r , d e F o r r i g e .

F l o r i c o u r .

(iler hen til Blainville, og griber ømt hans Haand.
Luise, Firmin, Julie vttre deres Forundring.)

Lad mig først søge at røre min Onkel! Tilgiv
mig i det mindste, om De endogsaa berøver mig
min hele Lykke!

J u l i e .

Det er hans Onkel!

L u i s e .

Deres Onkel! og for et Dieblisk siden nægtede
De mig det selv.

F l o r i c o u r .

Der maatte meget store Grunde til, for at faae
mig, til at bedrage nogen, jeg elsker saa inderlig.

B l a i n v i l l e .

Fat Dig! . . . det var efter min Befaling!

J u l i e , (halv sagte).

Han har spillet Gicæk med os allesammen;
hvor det er en listig gammel Mand.

B l a i n v i l l e .

Nu maae jeg dog vel blive her, tænker jeg,
(til Dorval) saameget mere som her er alle Deres
Breve!

D o r v a l .

Min Ven! naar alle bedrage mig, troer jeg
dog Dem. Selv midt i alle mine Tvivl havde jeg
dog noget tilovers for Dem! jeg vil

B l a i n v i l l e .

Skænd ikke! det var mig, som fandt For-
nøielse i at forlænge et Puds, hvori jeg selv havde
taget Deel. Men see, her er nu to Medbeilere, den
ene maae faae sin Uffked og den anden blive den
Lykkelige.

D o r v a l.

Jeg har ikke den Ære at kende, hverken denne Herre eller hans Kierlighed.

B l a i n v i l l e.

Jeg har i det mindste Førstefødselsretten paa min Side.

E u i s e.

O! vær ikke stræng imod ham.

J u l i e.

De seer dog saa god ud, min Herre!

B l a i n v i l l e.

O! Udseendet lyver sommetider.

F l o r i c o u r.

Jeg skielver og jeg elsker hende.

B l a i n v i l l e.

Du har Mistroe til mit Hierte; det er en nye Fornærmelse, Du havde Anrsag til at være uroelig, naar Du havde med enhver anden end mig at gjøre: men man straffer en Søn uden at holde op at elske ham! Du fornærmer altsaa den faderlige Kierlighed, og jeg hævner mig med at stifte en lykkelig Forening! (han foregner dem) De har ikke noget derimod, haaber jeg?

D o r v a l.

Jeg samtykker af ganske Hierte.

F l o r i c o u r.

O! min Onkel!

E u i s e.

Min Herre!

B l a i n v i l l e.

Jeg gjør eders Ænfke! Det er nok! Jeg haaber vi ikke mere skal bruge List mod hinanden! bliv for at være lykkelig en god Ægteemand og en god Fader, og dersom Din Søn engang fører sig op, ligesom Du, saa giv ham den samme Lærdom som Du har faaet af mig!

e

aa

t
t
t

